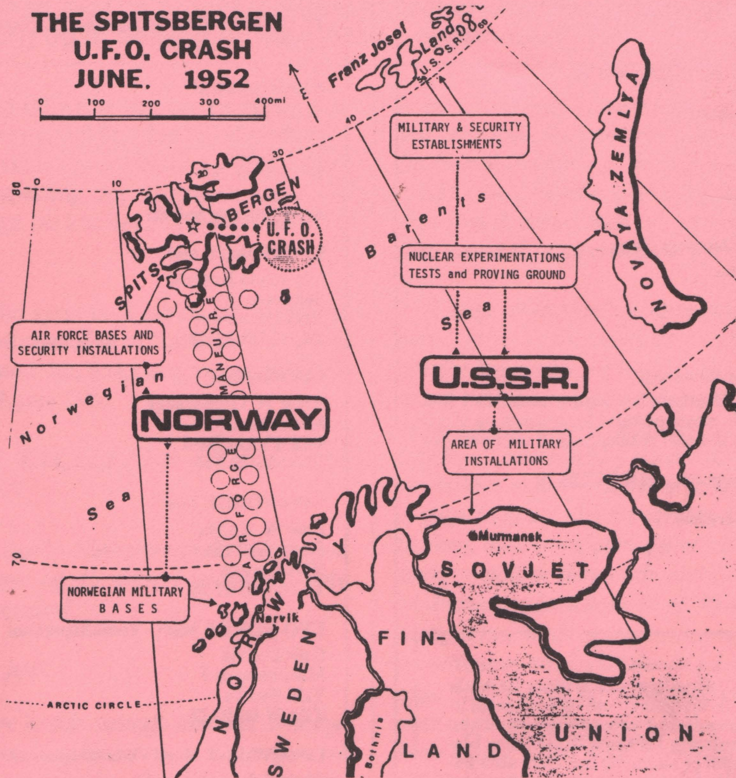
UFO

SPESIALHEFTE

1991 - 10. ÅRGANG

SPITSBERGEN-SAKEN 1952

ABONNEMENT KR 60.- - LØSSALG KR. 30.- PR. NR.

TIDSSKRIFTET UFO SPESIALHEFTE 1991

Utgitt av UFO-NORGE
- en landsomfattende forening

ISSN 0800-1758

Utgivelse

Tidsskriftet UFO utgis av foreningen UFO-NORGE, som uavhengig arbeider med registrering og studium av UFO-fenomenet, samt informasjon til medlemmene og offentligheten.

Redaksjon

Ansvarlig redaktør:
Finn W. Kalvik
Postboks 1155
5001 Bergen
Tlf.: 05-28 01 26

Redaksjonsråd:

Komiteen - se under daglig ledelse

Innlevering av stoff:

Per Ottesen
Byrevegen 95
2640 Vinstra
Tlf.: 062-90 752

Redaktør UFO-Norway News

Mentz D. Kaarbø
Strandgt. 221
5004 Bergen
Tlf.: 05-23 17 59

Abonnement/medlemskap

Tidsskriftet UFO utkommer med 2 nummer i året. Abonnement gir medlemskap i foreningen og koster for 1991 kr. 60,-. Beløpet betales enklest over postgiro.

Postgirokontonummer: 0809 3 07 08 10

Abonnementsadresse:

UFO-NORGE
Postboks 1155
5001 Bergen

Organisasjonsoversikt for UFO-NORGE

Daglig ledelse:

Ole Jonny Brænne
Mentz D. Kaarbø
Per Ottesen
Odd-Gunnar Røed
Erling Strand

Informasjons og kontaktadresse:

UFO-NORGE
Postboks 24
3133 Duken
Tlf.: 033-86 500 m. automatisk tlf. svarer
Mobiltlf.: 080-81 800

Rapportsentral

Torfrid Urdal
Postboks 24
3133 Duken
Tlf.: 033-86 500

Avdelinger og ledere:

UFO-NORGE Øst

Ole Jonny Brænne
Sølvreven 10
3033 Drammen
Tlf.: 03-88 52 62

UFO-NORGE Sør

Einar H. Glendrange
Midtreina 28
4400 Flekkefjord
Tlf.: 043-23 814

UFO-NORGE Vest

Finn W. Kalvik
Postboks 1155
5001 Bergen
Tlf.: 05-28 01 26

UFO-NORGE Midt - kontaktperson:

Geir Belsvik
Marithaugen 5
7350 Buvika
Tlf.: 07-86 50 22

UFO-NORGE Nord - kontaktperson:

Øyvind Aarsnes
Gneisveien 99
9022 Krokelvdalen
Tlf.: 083-30 021

Trykk:

UFO-NORGE, avd. Vest.

SPITSBERGEN-SAKEN 1952

STYRTET EN "FLYGENDE TALLERKEN" PÅ SVALBARD?

Av Ole Jonny Brænne.

I nesten 40 år har det nå versert diverse rykter om at en "flygende tallerken" skal ha styrtet på Svalbard. Historien går ut på at norske flygere oppdaget vraket, og at det ble fraktet til Narvik - og deretter til USA - for undersøkelse. Denne undersøkelsen skal ha bragt for dagen at "tallerkenen" var oppbygd av en ukjent metallegering og at den var av ikke-jordisk opprinnelse.

Hva var det egentlig som skjedde på denne øde øygruppen for snart 40 år siden?
I dette heftet skal vi prøve å gi en oversikt over saken, dens utvikling opp igjennom årene, og muligens bringe litt klarhet hva gjelder fakta og rykter.

For at vi skal bli kjent med saken, gjengir vi her den **første kjente omtalen** av "tallerken"-styrten, slik den fremsto i den tyske avisen **Saarbrücker Zeitung** for 28. juni 1952 [1]:

FLYGENDE TALLERKEN LANDET PÅ SPITSBERGEN

Gåten endelig løst? - "Sølvskimrende diskos med pleksiglasskuppel og 46 dyser i ytterkant" - Av sovjetisk opprinnelse?

Narvik, medio juni.

Norske jetjagere hadde nettopp innledet de årlige sommermanøvre over Spitsbergen. En gruppe på seks fly nærmet seg Nordaustlandet med topphastighet, hvor enheter av den antatte fienden var rapportert. Ikke før hadde flyene passert Hinlopenstredet, før forstyrrelser og knitring hørtes i samtlige hodetelefoner og radiomottagere. Selv den innbyrdes radiokontakt var umulig. Samtlige kommunikasjonsmidler i jetflyene syntes å ha blitt satt ut av spill. Radarmerket, som under hele turen fra Narvik hadde vist "hvitt", sto nå plutselig på "rødt". Det betydde alarm og at et eller annet metallisk legeme, med en peilingsfrekvens som ikke svarte til jetjagernes, var i ferd med å nærme seg.
Ved hjelp av forskjellige manøvre gjorde de rutinerte pilotene sin innbyrdes situasjon forståelig overfor hverandre, og hver av dem avsøkte horisonten med intens oppmerksomhet. De seks jetjagerne kretset rundt en tid, uten at noe uvanlig ble oppdaget. Helt tilfeldig rettet flykaptein Olaf Larsen blikket nedover. Deretter la han flyet sitt inn i et stup, fulgt av sine kamerater. På den snøhvite bakken, hvor overflaten glitret i iskrystaller, lå en sterkt metallisk skinnende, sirkelrund skive, med en diameter på mellom 40 og 50 meter.
Mellom noe tråd- og avstivningsverk i midten, raget restene av en tilsynelatende ødelagt førerkuppel opp. I løpet av de 60 minuttene jetjagerne kretset over objektet, kunne man ikke se noe tegn til liv. Man kunne heller ikke finne noen forklaring på fartøyets opprinnelse og art. Til slutt satte de kursen mot Narvik, for å rapportere deres merkelige funn.
Allerede få timer etter startet fem store flybåter, utstyrt med skiunderstell, og landet ved siden av den blålige stålskiven som var begravet i mer enn

Auf Spitzbergen landete fliegende Untertasse

Das Rätsel endgültig gelöst? — „Silberner Diskus mit Plexiglaskanzel und 46 Kreisdüsen" — Sowjetischer Herkunft?

Narvik, Mitte Juni. Norwegische Düsenjäger hatten soeben über Spitzbergen mit ihren diesjährigen Sommermanövern begonnen. Eine Staffel mit sechs Maschinen näherte sich mit Höchstgeschwindigkeit dem Nordost-Land, wo Einheiten des angenommenen Gegners gemeldet worden waren. Kaum hatten die daherjagenden Flugzeuge die Hinlopenstraße überquert, als ein Prasseln und Knistern in sämtlichen Kopfhörern und Sprechfunkgeräten ertönte. Selbst eine Funkverbindung untereinander war nicht mehr möglich. Sämtliche Verständigungseinrichtungen der Düsenjäger schienen gestört zu sein. Die während des ganzen Fluges seit Narvik „weiß" anzeigende Radarmarke stand plötzlich auf „rot". Das bedeutete Alarm und Annäherung irgendeines metallischen Fremdkörpers mit einer fremdartigen, nicht dem Jägertyp entsprechenden Peilungsschwingungszahl.

Durch Kurven und Sturzflüge verständigten sich die routinierten Düsenjäger dennoch soweit, daß jeder Pilot von dem gleichen Schicksal des Kameraden wußte, der wie er mit erhöhter Aufmerksamkeit den Horizont absuchte. Die 6 Düsenjäger kreisten eine Zeitlang, ohne etwas Ungewöhnliches auszumachen. Ganz zufällig richtete Flugkapitän Olaf Larsen seinen Blick einmal nach unten. Und schon setzte er zum Tiefflug an, gefolgt von seinen Kameraden. Auf der weißen Schneelandschaft, deren verharschte Oberfläche eisig glitzerte, lag eine noch greller, metallisch blitzende, kreisrunde Scheibe von einem Durchmesser zwischen 40 und 50 Metern. Zwischen Draht- und Verstrebungsgewirr in der Mitte ragten die offenbar teilweise zerstörten Reste einer Führungskuppel hervor. Während eines 60minütigen Kreisens konnten die Düsenjäger kein Zeichen irgendwelchen vorhandenen Lebens oder der Herkunft und Art dieses Flugkörpers entdecken. Sie nahmen schließlich Kurs auf Narvik, um hier ihre sonderbare Feststellung zu melden.

Schon nach wenigen Stunden starteten fünf große, mit Schlittenkufen ausgerüstete Flugboote, die den Entdeckungsort anflogen und sicher neben der über einen Meter in Schnee und Eis eingebettet liegenden bläulichen Stahlscheibe landeten. „Zweifellos eine der berüchtigten fliegenden Untertassen", behauptete der norwegische Raketenspezialist Dr. Norsel, der es sich nicht nehmen ließ, mitzufliegen. Er stellte auch fest, weshalb bei den Jägern sämtliche Nachrichtenverbindungen beim Einflug in die weitere Umgebung des Landeplatzes ausgesetzt hatten und die Radaranlage Alarm gemeldet hatte: Ein mit einem Plutoniumkern versehenes Peilsendegerät war unbeschädigt geblieben und sendete auf sämtlichen Wellen einen in allen Ländern unbekannten Meßton von 934 Hertz. Eine präzise Untersuchung der auf dem Nordost-Land Spitzbergens durch Empfangsfehler gelandeten ferngelenkten fliegenden Scheibe ergab folgende einwandfreie Punkte:

1. Der 48,88 m Durchmesser aufweisende, runde, nach den Seiten schräg abfallende Flugkörper war unbemannt.
2. Der einem silbernen Diskus ähnelnde kreisrunde Stahlkörper unbekannter Metallzusammensetzung ist mit 46 in gleichen Abständen am Außenring angebrachten automatischen Kreisdüsen versehen, die nach Zündung die Scheibe um eine im Zentrum befindliche Plexiglaskugel kreisen lassen, in der sich Meß- und Kontrollgeräte für Fernsteuerung befinden.
3. Die Meßuhren und Instrumente sind mit russischen Zeichen versehen.
4. Der Aktionsradius der aufgefundenen Scheibe scheint über 30 000 km zu betragen, die Flughöhe über 160 km.
5. Der der sagenhaften „fliegenden Untertasse" gleichende Flugkörper verfügt über ausreichenden Raum für Hochexplosions- evtl. Atombomben.

Die norwegischen Spezialisten mutmaßen, daß die aufgefundene Scheibe in der Sowjetunion gestartet wurde, durch einen Sende- bzw. Empfangsfehler auf Spitzbergen niederging und infolge der harten Landung ausfiel. Das sonderbare ferngesteuerte, unbemannte Düsenflugzeug soll zur Untersuchung per Schiff nach Narvik gebracht werden. Der deutsche V-Waffen-Konstrukteur Riedel äußerte auf die Beschreibung der Diskusscheibe: „Das ist eine typische V-7, an deren serienweiser Herstellung ich selbst arbeitete."

J. M. M.

Den første kjente kilden for Spitsbergen-saken var den tyske avisen **Saarbrücker Zeitung** for den 28. juni 1952. Jon-Ingar Haltuffs forsøk på å få opplysninger om forfatteren viste seg nytteløse, da avisen ikke hadde materiale som tilsa hvem som hadde skrevet artikkelen.

en meter med snø og is. "Uten tvil en av de beryktede flygende tallerkener", uttalte den norske rakettekspert dr. Norsel, som ikke påtok seg å bli med flybåtene. Han fastslo også hvorfor all radiokommunikasjon mellom jetjagerne var blitt avbrutt da man kom innenfor en viss avstand fra landingsstedet, og radaranlegget hadde slått alarm: Et peileapparat med en plutoniumkjerne var ubeskadighet og sendte ut en peiletone på 934 Herz på alle kanaler - en form for radiokommunikasjon som er ukjent i alle land på jorden. En grundig undersøkelse av den flygende fjernstyrte skiven som var landet på Nordaustlandet, Spitsbergen pga. feil i mottageren, ga følgende sikre holdepunkter:

1. Det runde flyskroget, som var konisk formet ut mot sidene, var 48.88 meter i diameter og ubemannet.

2. Det sølvskinnende, diskosformede og sirkelrunde stålskroget bestående av en ukjent metallegering, er utstyrt med 46 automatiske dyser med innbyrdes lik avstand langs ytterkanten av fartøyet. Disse dysene bringer etter antenning skiven i rotasjon omkring en sentral pleksiglasskuppel. I kuppelen finnes det måle- og kontrollapparatur for fjernstyring.

3. Måleapparatene og instrumentene er utstyrt med russiske tegn.

4. Skivens aksjonsradius synes å være på mer enn 30 000 km, flygehøyden over 160 km.

5. Fartøyet, som ligner de sagnomsuste "flygende tallerkener", har tilstrekkelig plass for høyeksplosiv- evt. atombomber.

De norske spesialistene antar at den oppdagete skiven har startet sin ferd i Sovjetunionen. Som følge av en sender/mottagerfeil har den gått ned på Spitsbergen, der den harde landingen medførte havari. Det merkelige, fjernstyrte og ubemannede jetflyet skal ha blitt bragt til Narvik pr. skip for nærmere undersøkelse. Den tyske V-våpenkonstruktør Riedel uttalte etter en beskrivelse av diskosskiven: "Det er en typisk V-7, hvor jeg selv har deltatt i serieproduksjonen".

J.M.M.

Personen som har signert artikkelen, **J.M.M.**, har vi ikke kunnet oppspore. Avisens arkiv har ingen opplysninger som kan være til hjelp i denne forbindelse. (Brev fra Willi Brill til Jon-Ingar Haltuff, 2. april 1970).[86]

Artikkelen ble også publisert i **Berliner Volksblatt** den 9. juli.[2]

I august samme år ble historien omtalt i tidsskriftet **Der Flieger**, i en artikkel skrevet av Dr. Waldemar Beck.[3] Det virker som om Dr. Becks omtale har bidratt sterkt til å spre historien videre, da senere kilder ofte henviser til ham. Artikkelen fant til og med veien inn i CIA's arkiver, via det franske nyhetsbyrået AFP.[4]

AFP's melding ble kommentert av flere aviser, bl.a. de to svenske avisene **Aftontidningen** og **Göteborgs-Tidningen** 10. august.[5,6] De tilføyde dog at *"Norska Försvarsstaben förklarar seg emellertid inte känna til saken"*.

Den første boka som nevner Spitsbergen-saken var Donald E. Keyhoe's **Flying Saucers from Outer Space** i 1953.[12] Denne ble oversatt til norsk i 1955.[29]

La oss ta for oss historien slik vi nå har den: Vi får vite at seks norske jagerfly har vært på et øvelsestokt over Svalbard. Flygerne oppdaget en merkelig gjenstand ved Hinlopen stredet, hvor de kretset rundt i én time - og så returnerte til Narvik igjen. En norsk rakettekspert, dr. Norsel, har uttalt seg, og en foreløpig undersøkelse er foretatt. Objektet skal også ha blitt ført til Narvik for nærmere gransking. Vi får tilslutt vite at en tysk rakettvåpenkonstruktør - Riedel - mener at det hele må være en rakett av typen V-7*.

I artikkelen i Saarbrücker Zeitung får vi oppgitt flere navn som er av interesse, blant annet den personen som etter sigende skal ha oppdaget "gjenstanden", nemlig flykaptein **Olaf Larsen.** Når det gjelder selve objektet blir det antydet at den kan være av sovjetisk opprinnelse. Dette er ting vi må huske på når vi går videre. Vi skal senere komme tilbake til de daværende norske flytypene og hvilke flybaser som var operative i Norge.

*) V-7 - tallerkenformede eksperimentfartøyer utviklet under den 2. Verdenskrig i Tyskland. Det er tvilsomt om noen av dem kom lenger enn til tegnebrettet.

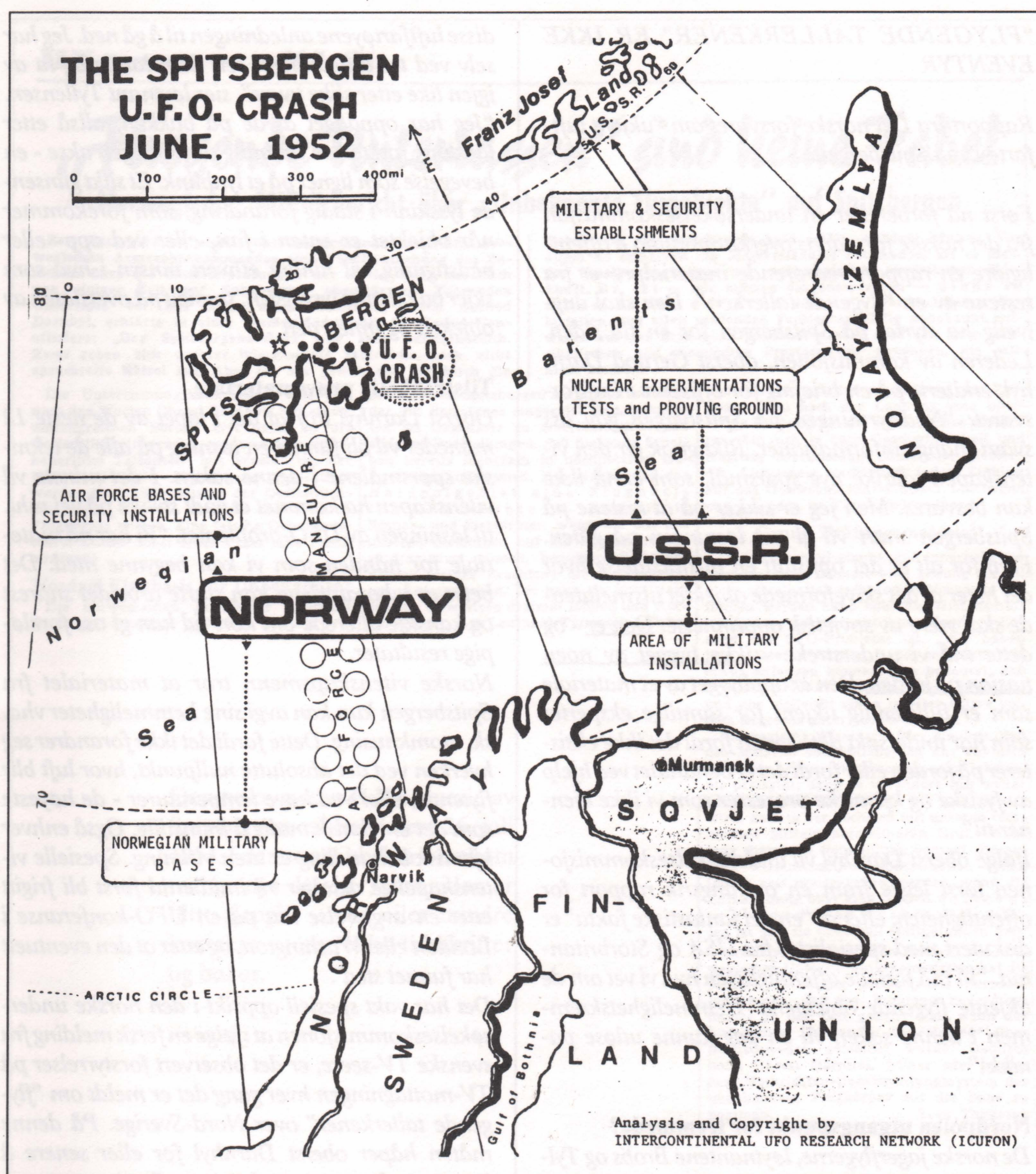

FAKTA OM SPITSBERGEN

Spitsbergen inngår i Svalbardøygruppen på seks større og et antall mindre øyer, med norsk suverenitet etter Svalbardtraktaten av 1920. Øygruppen ligger nord for polarsirkelen mellom 76° og 81° nord, ca. 930 kilometer nord for Tromsø. Øyene, ca. 62 000 km^2 totalt, er for det meste dekket av isbreer og har ingen trær, men derimot 125 arter herdete arktiske vekster. Det høyeste fjellet er Mt. Newton på ca. 1700 meter.

Selve Hinlopen stredet, åstedet for det påståtte tallerken-funnet, danner skillet mellom øyene Spitsbergen og Nordaustlandet. Det strekker seg i NNV-retning mellom 79° og 80° nord, med lengde ca. 120 km og en bredde på 10 km på det smaleste.

Antall beboere på Svalbard var ca. 1500 på 1950-tallet, mens det i dag er i underkant av 3500. Norge og Sovjet-Unionen har avtale om kullutvinning på øyene, og flesteparten av innbyggerne jobber her eller i annen gruvdrift som kobber og jern. I de siste årene har det vært en rask økning i turisttrafikken, og man regner med at dette blir en stor næring i årene som kommer. Tidligere var fiske- og hvalindustrien viktig, men den har minsket kraftig i betydning etter den annen verdenskrig.

Spitsbergen-kart gjengitt etter den amerikanske organisasjonen ICUFON.

Vi er nå kommet til 1954, som vel må sies å være det året det skjedde mest rundt denne historien. Harold Tom Wilkins rapporterte i boka **Flying Saucers from the Moon** at "det norske flyvåpen rapporterte at en tallerken hadde blitt observert da den landet på Spitsbergen".[13] Med andre ord, en smule forvrengt i forhold til den opprinnelige versjonen.

Fart i sakene ble det først når den tyske avisen HN (fullt navn er ukjent) for 26. juli 1954, bringer følgende opplysninger [17]:

"FLYGENDE TALLERKENER" ER IKKE EVENTYR

Rapport fra Det norske forsvaret om "ukjent luftfartøy" på Spitsbergen.

Først nå forbereder en undersøkelseskommisjon fra det norske forsvarets overkommando å offentligjøre en rapport vedrørende materialprøver fra restene av en "flygende tallerken". Den skal angivelig ha styrtet på Spitsbergen for en tid siden. Lederen av kommisjonen, oberst Gernod Darnhyl, erklærte på en briefing for offiserer i Luftforsvaret: "Nedstyrtningen på Spitsbergen gav oss svært mange informasjoner. Riktignok gir den vitenskapen tallrike nye spørsmål, som ennå ikke kan besvares. Men jeg er sikker på at restene på Spitsbergen snart vil gi oss løsningen på gåten. Fremfor alt er det oppstått en misforståelse hvor det heter at det skiveformede objektet tilsynelatende skal være av sovjetisk opprinnelse. Den er - og dette må vi understreke - ikke bygget av noen nasjon på jorden. Den er oppbygget av et materiale som er fullstendig ukjent for samtlige eksperter som har undersøkt det - enten fordi det ikke eksisterer på jorden eller fordi det er behandlet ved hjelp av fysiske og kjemiske prosesser som vi ikke kjenner til".

Ifølge oberst Darnhyl vil undersøkelseskommisjonen først legge fram en omfangsrik rapport for offentligheten, etter at "en del fantastiske fakta" er diskutert med spesialister fra USA og Storbritannia. "Vi må fortelle offentligheten hva vi vet om de ukjente flygende objektene. Hemmelighetskremmeri i denne saken vil en dag kunne utløse panikk!"

Nordpolen utgangspunkt for fremmede?

De norske jagerflygerne, løytnantene Brobs og Tyllensen har siden hendelsen ved Spitsbergen vært beordret som spesialobservatører av polarområdene. De anser, i motsetning til bl.a. amerikanske fremstillinger, at flygende objekter allerede skal ha landet flere ganger i polarområdene. "Jeg tror at Nordpolområdet fungerer som base for fremmede. Spesielt i snøstormer og dårlig vær, når vi med våre fly er nødt til å returnere til våre flybaser, benytter disse luftfartøyene anledningen til å gå ned. Jeg har selv ved tre anledninger sett dem lande og ta av igjen like etter slike uvær", sier løytnant Tyllensen. "Jeg har oppdaget at de på bakken, altså etter landing, foretar en dreining om sin egen akse - en bevegelse som ligner på et lynblink. Et slikt glinsende lysskinn i stadig forandring, som forekommer når objektet er enten i fart, eller ved opp- eller nedstigning, vil hindre ethvert innsyn i hva som skjer bak denne lysveggen, spesielt på overflaten av objektet og inne i den".

Tilstrekkelig prøvemateriale

Oberst Darnhyl tror at det i løpet av de neste 12 måneder vil bli funnet en løsning på alle de tekniske spørsmålene i denne saken. I det minste vil vitenskapen ha kommet et godt stykke på vei mht. til løsningen av UFO-problemet. "Vi har nå materiale for hånden som vi kan begynne med. Det betyr at laboratoriene kan starte arbeidet snarest og kanskje allerede om kort tid kan gi oss foreløpige resultater.

Norske vitenskapsmenn tror at materialet fra Spitsbergen kun kan avgi sine hemmeligheter vha. sk. atomknusing. Dette fordi det ikke forandrer seg hverken ved det absolutte nullpunkt, hvor luft blir flytende, eller ved høye temperaturer - de høyeste som det er teknisk mulig å fremstille. Også enhver kjemisk behandling er uten virkning. Spesielle vitenskapelige detaljer vil imidlertid først bli frigitt etter en avgjørelse tatt på en UFO-konferanse i London eller Washington, og etter at den eventuelt har funnet sted".

Det har vakt spesiell oppsikt i den norske undersøkelseskommisjonen at ifølge en fersk melding fra svenske TV-seere, er det observert forstyrrelser på TV-mottagningen hver gang det er meldt om "flygende tallerkener" over Nord-Sverige. På denne måten håper oberst Darnhyl før eller senere å komme på sporet av kommunikasjonssystemet som disse ukjente luftfartøyene benytter seg av.

Sven Thygesen

Nå, det var vel en forandring til det bedre, eller hva? Vraket er nå ikke lenger sovjetisk, men utenomjordisk! Og så har vi fått flere navngitte involverte personer: Lederen av kommisjonen -

HN Nummer 172 v. 26.7.54

„Fliegende Untertassen" sind keine Fabel

Norwegischer Militärbericht über „Unbekannte Flugobjekte" auf Spitzbergen

Erst jetzt bereitet eine Untersuchungskommission des norwegischen Armeeoberkommandos eine Veröffentlichung des Berichtes über die Materialprüfungen der Reste einer angeblich vor einiger Zeit auf Spitzbergen abgestürzten „Fliegenden Untertasse" vor. Der Leiter der Kommission, Oberst Gernod Darnhyl, erklärte in einer Unterrichtsstunde für Luftwaffenoffiziere: „Der Spitzbergenabsturz war sehr aufschlußreich. Zwar geben sich unserer Wissenschaft zahlreiche, noch nicht spruchreife Rätsel auf. Aber ich bin gewiß, daß sie durch die Ueberreste von Spitzbergen bald gelöst werden können. Vor allem ist seinerzeit ein Mißverständnis entstanden, als es hieß, der Scheibenflugkörper sei wahrscheinlich sowjetischer Herkunft. Er ist — wir müssen das aussprechen — nicht in einem Lande der Erde gebaut worden. Seine Materialien sind allen prüfenden Fachleuten völlig unbekannt, entweder auf der Erde nicht anzutreffen oder aber erst nach physikalischen und chemischen Prozessen zu gewinnen, die wir nicht kennen."

Die Untersuchungskommission will sich nach den Worten Oberst Darnhyls mit einem umfangreichen Bericht erst dann an die Oeffentlichkeit wenden, wenn „einige ungeheuerliche Tatsachen" mit Spezialisten der USA und Groß - Britanniens besprochen worden sind. „Wir müssen der Oeffentlichkeit sagen, was wir über die unbekannten Flugkörper wissen. Eine falsche Geheimnistuerei könnte sonst eines Tages eine Panik auslösen!

Nordpol Flugbasis für Unbekannte?

Die norwegischen Jagdflieger Leutnant Brobs und Leutnant Tyllensen, die seit dem Ereignis von Spitzbergen als Sonderbeobachder des Polraumes eingesetzt sind, behaupten im Gegensatz zu amerikanischen und anderen Darstellungen, daß fliegende Scheiben bereits mehrfach in nordpolaren Gegenden gelandet seien. „Ich glaube, daß das Nordpolgebiet eine Flugoasis für Unbekannte ist. Besonders in Schnee- und Eisstürmen, wenn wir uns mit unseren Maschinen auf die Ausgangsbasen zurückziehen müssen, benutzen die Flugkörper meines Erachtens die Gelegenheit, um niederzugehen. Ich habe sie kurz nach solchen Unwettern dreimal landen und starten sehen", sagt Leutnant Tyllensen. „Dabei habe ich erkannt, daß sie noch auf dem Erdboden, also nach der Landung eine blitzartige Drehung um die eigene Achse ausführen. Ein sich je nach Geschwindigkeit und Aufstieg oder Landung ändernder gleißender Lichtschein verhindert jeden Einblick auf das Geschehen hinter dieser Lichtwand und am oder im Flugkörper selber."

Genug Prüfungsmaterial

Oberst Darnhyl glaubt, daß innerhalb der nächsten zwölf Monate eine Lösung für all diese rätselhaften technischen Vorgänge gefunden werden kann oder die Wissenschaft wenigstens auf dem richtigen Wege zur Lösung des UFO-Problems ist. „Wir haben jetzt Material in der Hand, mit dem wir etwas anfangen können. Das bedeutet, daß Prüflabors sofort mit der Arbeit beginnen und uns vielleicht schon in aller Kürze von dem Ergebnis unterrichten werden.

Norwegische Wissenschaftler glauben, daß das Material von Spitzbergen nur auf dem Wege der Atomzertrümmerung sein Geheimnis preisgibt; denn es verändert sich weder am absoluten Nullpunkt, wo Luft flüssig wird, noch in der höchsten mit unseren technischen Mitteln herstellbaren Glut. Auch jede chemische Behandlung versagt. Besonders wissenschaftliche Einzelheiten sollen jedoch erst preisgegeben werden, wenn die Entscheidung über eine UFO-Konferenz in London oder Washington gefallen ist und sie eventuell stattgefunden hat."

Besonderes Aufsehen in Kreisen der norwegischen Untersuchungskommission hat die jüngste Mitteilung schwedischer Fernsehteilnehmer, daß ihr Empfang neuerdings immer zu der Zeit gestört war, wenn das Auftauchen „fliegender Untertassen" über Nordschweden gemeldet wurde. Dadurch hofft Oberst Darnhyl, früher oder später dem Nachrichten-Uebermittlungssystem der unbekannten Flugkörper auf die Spur zu kommen.

Sven Thygesen

Den tyske avisen H.N.s omtale av Spitsbergen-saken, datert 26. juli 1954. I denne artikkelen fremkom mange nye detaljer, som siden er blitt gjengitt - mer eller mindre korrekte - i en rekke tidsskrifter og bøker.

oberst **Gernod Darnhyl**, og de norske flygerne/løytnantene **Brobs og Tyllensen.**

Det har ikke lyktes oss å oppspore forfatteren som skal ha skrevet denne artikkelen, Sven Thygesen. Vi har skrevet til Werner Walther i den tyske organisasjonen CENAP*, som sendte oss kopien, men han har ikke kunnet gi oss ytterligere opplysninger.

Vi har altså nå seks personer som er navngitt: Flykaptein Olaf Larsen, raketteksperten dr.

*) Centrales Erforschungsnetz Aussergewöhnlicher Phänomene, Mannheim - Tyskland

Norsel, våpenekspert Riedel, oberst Gernod Darnhyl, samt flygerne/løytnantene Brobs og Tyllensen.
Vi må forøvrig legge til at navnet Darnhyl blir forvansket i påfølgende artikler de neste årene; den mest vanlige varianten er Darnbyl. Dette skjer både i norske og utenlandske kilder.
Det neste som skjer er at **Verdens Gang** for 19. desember 1954, bringer oss dette [25]:

SØR-AMERIKA MELDER OM FLYGENDE TALLERKEN I NORGE!

Dementerer at den hadde russisk innskrift

Den uruguanske avisen "El Nacional" i Montevideo har nylig med stort utstyr brakt en melding "om den norske vitenskapsmannen Hans Larsen Løbergs funn av en flygende tallerken på Heligoland". Det dreier seg, sier avisen, om den samme flygende tallerken som "ble meldt falt ned i fjellene på Spitsbergen i august 1952". Herr Larsen Løberg kan fortelle at denne tallerkenen i virkeligheten falt ned i Heligoland (Hålogaland?) som er en liten øy ute i Nordsjøen, brukt av tyskerne under krigen som ubåt-base. Om Hans Larsen Løberg fortelles det at han vant en pris i fysikk i Ungarn. Avisen bringer også hans bilde.
Larsen Løberg dementerer også ryktet om at tallerkenen skulle ha russisk innskrift. Den hadde, forteller han, en diameter på 91 fot og en tykkelse på midten på ca. 70 fot. I romskipets kontrollrom fant man en rekke knapper og det ble brakt på det rene at det kunne bevege seg ved hjelp av de magnetiske krefter som holder planetene på plass i verdensrommet, og disse krefter ble kontrollert av de nevnte knappene. Man fant ingen motor i romskipet, heller ikke kunne man oppdage noen sammenføyninger, sveisinger eller nagler. Overflaten utvendig var skinnende og gjennomsiktig.

Piller og tungtvann

Materialet som var brukt var lett som aluminium, men meget hårdere og usannsynlig varmemotstandsdyktig. Av de småting man fant i det indre, merket man seg noe vann som var tre ganger tyngre enn alminnelig vann, og en del piller man antok var fødemidler. Det fantes også et apparat som antakelig var en radio. Det var ganske lite og uten noen antenne. Man fant også en del bøker, sannsynligvis navigasjonsbøker, med en skrift som var fullstendig ukjent. Døren til romskipet sto åpen. Like innenfor døren fant man 7 lik, forkullet til ugjenkjennelighet.

SØR-AMERIKA melder om flygende tallerken i Norge!

Dementerer at den hadde russisk innskrift

Den uruguanske Avisen «El Nacional» i Montevideo har nylig med stort utstyr brakt en melding «om den norske vitenskapsmannen Hans Larsen Løbergs funn av en flygende tallerken på Heligoland». Det dreier seg, sier avisen, om den samme flygende tallerken som «ble meldt falt ned i fjellene på Spitzbergen i august 1952.» Herr Larsen Løberg kan fortelle at denne tallerken i virkeligheten falt ned i Heligoland (Hålogaland?) som er en liten øy ute i Nordsjøen, brukt av tyskerne under krigen som ubåt-base. Om Hans Larsen Løberg fortelles det at han vant en pris i fysikk i Ungarn. Avisen bringer også hans bilde.

(Fortsatt side 11.)

Vitenskapsmenn mener, ifølge Larsen Løberg, at det dreide seg om menn i alderen mellom 25 og 30 år, omtrent 1,65 m høye. Alle hadde fullkomne tannrader.

Strålekanon

Dr. Hans Larsen Løberg kunne også fortelle om funnet av et fullstendig ukjent våpen, en strålekanon som benyttet seg av magnetiske bølger. Denne kanonen, mener han, gir forklaringen på en rekke merkelige hendelser i USA. I Wyoming, Oklahoma City, Pittsburg og New York ble for eksempel på uforklarlig vis glassruter knust på tusener av tusener av biler.

Like ens må det være opplagt, sier han, at den unge flygeren Mantell, som under en flygetur meldte i sin radio om at han hadde møtt en flygende tallerken og like etter styrtet ned under forfølgelsen av den, måtte være skutt ned av denne strålekanonen.

Mannskapet brente ihjel

Grunnen til at denne flygende tallerkenen var styrtet ned, mente han, måtte skyldes at den ble utsatt for virkningene av den amerikanske vannstoffatombombens eksplosjon. Materialet i romskipet og dets apparater klarte å motstå den kolossale heten, men mannskapet brente ihjel.

Avisen, som har fått historien fra Brasil, innrømmer at den låter fantastisk, men peker på at den ennå ikke er offisielt dementert!

VG har undersøkt i Oslo om det skulle finnes noen vitenskapsmann ved navn Hans Larsen Løberg, men alle som er spurt og som skulle forutsettes å ha kjennskap til ham, sier at navnet er helt ukjent.

Her er det tydelig at en eller annen blander sammen to forskjellige historier. Vi får vite at den flygende tallerkenen ikke falt ned på Spitsbergen likevel, men derimot på den tyske øya Helgoland i Nordsjøen. Her blir vi også foret med opplysninger om magnetiske strålekanoner, tungtvann, piller, bøker med ukjent skrift, og døde vesener. Intet av dette har figurert i våre tidligere kilder. I tillegg til dette får vi enda et navn på en involvert person: Den norske vitenskapsmannen **Hans Larsen Løberg.** Han blir den syvende personen i dette puslespillet. Avisen refererer til en uruguyansk avis, **El Nacional**, som igjen skal ha hatt en brasiliansk kilde.[24] Våre søramerikanske kontakter har ennå ikke klart å oppspore disse kildene, men vi har dog klart å finne ut at den første omtale av Helgoland-historien ble publisert i september 1954, av sensasjonsbladet **Sir.**[18] Forfatteren var E.W. Grenfell, og historien må opprinnelig ha kommet herfra, ad omveier eller direkte:

FØRSTE RAPPORT OM DEN FANGEDE FLYGENDE TALLERKENEN

Av E.W. Grenwell.

På en liten øy i Nordsjøen utenfor den tyske kysten er en hemmelig undersøkelse igang for å avgjøre om hydrogenbombeeksplosjoner foretatt i Stillehavet tvang en flygende tallerken til jorden. Førstehåndsfunn ble avslørt nylig i Oslo, Norge, av dr. Hans Larsen Loberg, en forhenværende norsk vitenskapsmann, som uttalte at etterforskerne allerede hadde gjort en del usedvanlige oppdagelser.

I sin rapport sa dr. Loberg at den mystiske knusing og splintring av bilruter i flere amerikanske byer for noen få måneder siden, kanskje ville bli forklart når resultatene av undersøkelsen foreligger. Fordi, tilføyer han, det påstås at den nedstyrtede tallerken var utstyrt med våpen som var istand til å knuse glass med magnetiske stråler.

Tallerkenen landet på Heligoland, en liten øy som tyskerne benyttet som u-båtbase under første verdenskrig. Da øya bare er et lite stykke land i et stort havområde, tror dr. Loberg at tallerkenen ble tvunget til jorden fordi hydrogenbombesprengningene fremkalte forhold i atmosfæretrykket som umuliggjorde flygning.

Det var ikke snakk om en nedstyrtningsulykke, og etterforskerne fant de fleste av tallerkenens instrumenter intakte. På bakken omkring fartøyet fant man likene av 7 menn. Det var alle forbrent til ugjenkjennelighet. De kan, eller kan ikke, ha vært passasjerer ombord i det merkelige fartøyet.

Dr. Loberg, tidligere tildelt "Hungarian Physics Award", uttalte at detaljer om tallerkenen ble meddelt ham av en kollega som er med undersøkelseskommisjonen på Helgoland.

Hvis magnetiske stråler fra en flygende tallerken splintret bilvinduer, så vil politiet i adskillige amerikanske byer skrinlegge rapportene om en sak som bragte dem til kokepunktet for noen måneder siden.

Det hele begynte i den lille byen Bellingham i staten Washington, hvor skrekkslagne innbyggere opplevde at det i løpet av en ukes tid ble innbragt 1500 biler med knuste frontruter - og ingen kunne forklare hvordan det var skjedd.

Bellinghams 34 000 innbyggere begynte å lure på om spøkelser hadde innvadert byen deres. Selv vinduene i hus og forretninger gikk i tusen knas.

Enkelte ganger sprakk frontrutene mens bilene var i fart, men ingen kunne finne noen bestemt årsak.

Mens denne forbausende historien ble gjort til gjenstand for avisoverskrifter over hele USA, unngikk Bellinghams øvrighet behendig de avsindige innbyggerne, politiet var i ferd med å bli gal, og de lokale glassfabrikanter tjente en formue.

Så begynte frontrutene å gå istykker i Wyoming, i Oklahoma City, Pittsburg og tilslutt i New York.

Ingen, selv ikke glasseksperter, kunne gi noen plausibel forklaring.

Tallerkenens magnetiske strålekanon, som dr. Loberg mener er ansvarlig for alt det istykkerslåtte glasset, kan muligens også gi en løsning på ennå et mysterium - nemlig en flyulykke nær Fort Knox i Kentucky den 7. januar 1948.

På denne datoen ble en uidentifisert flygende gjenstand iaktatt over Goodman-flybasen ved Fort Knox av både militære og sivile observatører. Flykaptein Thomas K. Bandell (sic!), *som fløy i sitt fly over basen, kalte opp kontrolltårnet og meddelte at gjenstanden beveget seg med halvparten av hans hastighet.*

"Jeg flyr nå bort og tar en titt på den", sa han. "Den er like foran meg og beveger seg fremdeles med halvparten av min hastighet. Den ser ut til å være av metall og er kjempestor... nå stiger den og flyr like fort som meg. Det er 360 miles i timen...(ca. 580 km/t O.a.). *Jeg stiger til 20 000 fot, og hvis jeg ikke kan komme nærmere, oppgir jeg jakten".*

Klokken var 15.15. Og dette var siste kontakt Bandell hadde med kontrolltårnet. Mange timer senere ble liket hans funnet i vraket av maskinen ikke langt fra basen.

Hvis Heligoland-tallerkenens magnetiske strålekanon er intakt, kan den kanskje avsløre den kraften som får fly såvel som glass til å gå i stykker.

Dr. Loberg påstår at fartøyet sannsynligvis landet ved hjelp av egne instrumenter, og etterforskerne studerte det på avstand i to dager, før de risikerte en nærmere undersøkelse.

Området hvor tallerkenen gikk ned ble bombardert med kosmiske stråler. Dessuten ble geigertellere og andre beskyttelsesanordninger benyttet før undersøkelsen begynte.

De syv forkullede likene som ble funnet omkring tallerkenen, er ennå uidentifiserte.

Klærne deres var brent fullstendig bort, og det var ingenting som kunne indikere om de var passasjerer i fartøyet eller om de var innbyggere på Helgoland, som hadde våget seg for nær tallerkenen for tidlig.

Merkelig nok syntes alle mennene å være i alderen fra 25 til 30 år og av samme høyde - omkring 5 fot og 8 tommer (ca. 175 cm O.a.). *Alle hadde perfekte tenner.*

Etterforskerne har en teori: At de syv mennene var passasjerer som omkom i en brann inne i skipet. Flammene var sannsynligvis oppstått som følge av plutselige forandringer i atmosfæretrykket inne i tallerkenens hermetisk lukkede kabin.

Øverst i tallerkenen var der en fallem, hvor de syv likene muligens kan ha blitt slengt ut ved landingsstøtet.

Ennå merkeligere var skipets dimensjoner. Det målte 91 fot i diameter, og kabinen var 70 fot i høyden. Faktisk var alle mål delelige med syv.

På instrumentbordet fantes en rekke trykknapper, men etterforskerne undersøker stadig den indre mekanismen for å finne ut av hva som får tallerkenen til å fly.

Dr. Lobergs teori går ut på at tallerkenen kan ha fløyet ved å utnytte de magnetiske kraftfelt som vitenskapen vet omgir solsystemets ni planeter.

Han påpeker at det fantes hverken motor eller propeller, men hvis magnetisme er involvert, vil tallerkenen bevege seg på samme måte som en spiker som tiltrekkes av en magnet.

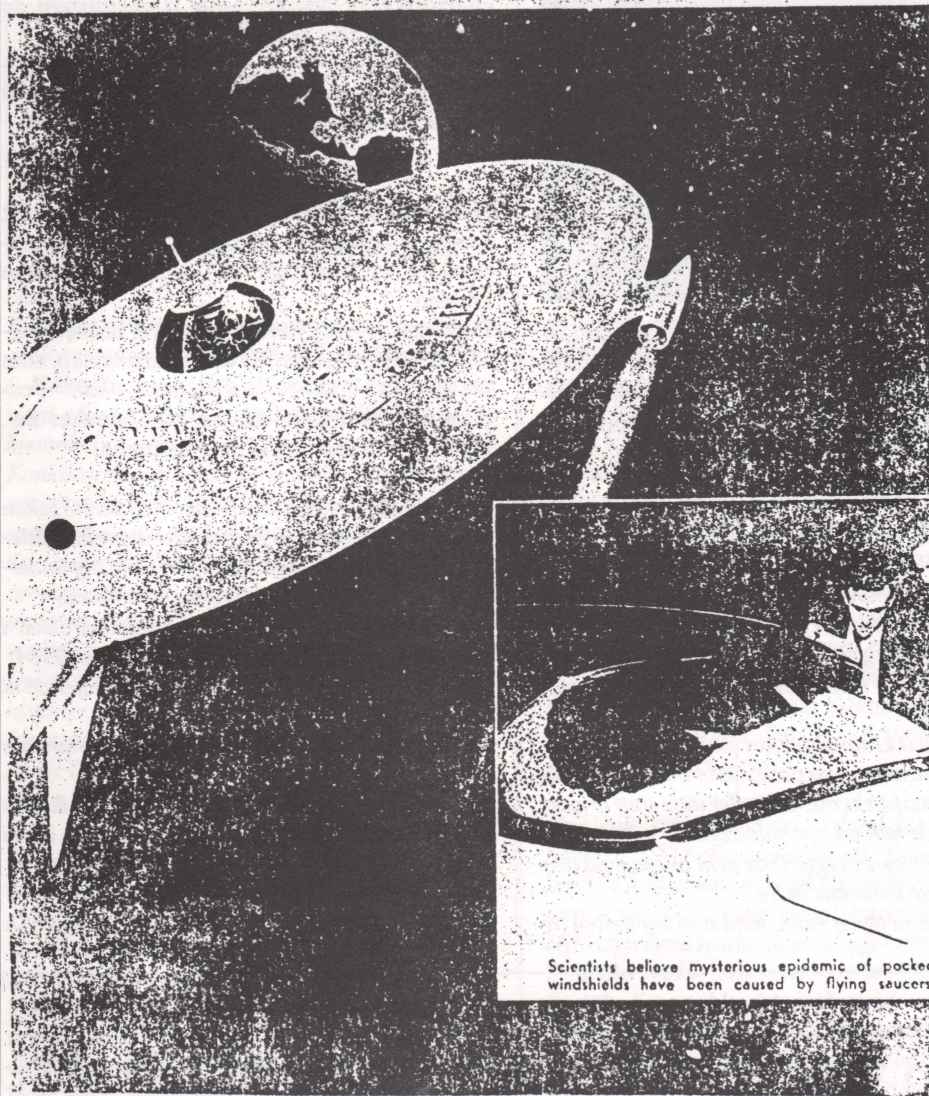
Landingsstellet lignet en tripod bestående av tre metallsylindre, som kunne dreies i alle retninger.

Det var ingen bolter, muttre eller skruer på taller-

"SIR" SEPT. 1954

the *Captured* Flying Saucer!

determine what caused this strange craft to crash off German coast

Scientists believe mysterious epidemic of pocked windshields have been caused by flying saucers.

D-184

Et bilde av den angivelige Hans Larsen Løberg, hentet fra tidsskriftet Dischi Volanti for juli-august 1960. Dessverre var ikke bildekvaliteten den aller beste, noe som kan antyde en heller tvilsom opprinnelse.

kenen, og i konstruksjonen fantes to metaller som er fullstendig ukjente for vitenskapen.
Skipets utvendige metallbekledning var av en type lettmetall som minnet om aluminium, men det var så hardt at det ikke en gang smeltet ved en temperatur på 15 000 grader F.
To menn kunne med letthet løfte den ene siden av tallerkenen.
Selv om det ikke umiddelbart ble fastslått at de syv forbrente mennene var passasjerer ombord på skipet, fant etterforskerne utstyr der inne som avgjort ledet tanken hen på oppholdsrom.
Køyer innebygget i veggen var pent anbragt på den ene siden av kabinens indre.
En væske som lignet vann, men som var nesten tre ganger så tung som vanlig drikkevann, fantes i to små beholdere. På en hylle på veggen var det montert et rør som inneholdt et stort antall piller, muligens føde i tablettform.
Tallerkenens radio, som hverken hadde rør, ledninger eller antenne, var omtrent så stor som en pakke sigaretter av king-size størrelse.
Brosjyrer og små bøker som synes å ha noe med navigasjonsproblemer å gjøre, fantes også, men etterforskerne prøver stadig å dechiffrere de skrifttegnene som er benyttet i teksten.
Dr. Loberg understreket at når Helgoland-undersøkelsen er avsluttet, vil rapporten føye til et nytt kapittel i historien om de flygende tallerkenene.
"SIR", august 1954.

Hvor eller av hvem disse to historiene har blitt sammenblandet, er oss ukjent. Det er mulig dette vil bli løst hvis vi får tak i de søramerikanske kildene.
Det kan forøvrig være fristende å ta med SUFOIs* bemerkninger til denne artikkelen, som ble gjengitt i UFO-Nyt i september 1960.[51] Forfatteren, den kjente danske UFO-forsker fhv. major H.C. Petersen, skriver følgende:

Vi har gjennom lang tid arbeidet med denne saken for å få beretningen bekreftet eller avkreftet. Etter de undersøkelsene ingeniør Weie, Oslo, og undertegnede har foretatt, kan følgende opplyses:
1. Artikkelen fremkom som sensasjonsartikkel i det amerikanske magasinet "SIR" i august 1954.
2. De tyske myndigheter ser ikke ut til å kjenne til saken.
3. Innbyggerne på Helgoland har aldri hørt om saken.
4. Den norske dr. Hans Larsen Løberg ser ikke ut til å eksistere, i hvert fall kjenner man ham ikke i

*) Skandinavisk UFO Information, Gentofte - Danmark

Un disco nei Mari del Nord 2

RADIO STATION WEAV

PLATTSBURG • • NEW YORK – U.S.A.

James F. Roddy, NEWS DIRECTOR

DR. HANS LOBERG
SCIENTIST
OSLO, NORWAY

Retour à l'expéditeur

Adresse insuffisante	utilstr. adresse
Refusé	nektet mottatt
Non réclamé	ikke etterspurt
Inconnu	ukjent
Parti	avreist
[illegible]	[illegible]

Norge.

5. De rutesprengningene som er omtalt i artikkelen er misvisende og hører overhodet ikke hjemme der.

6. Mantell saken er fullt ut oppklart - resultatet var kjent allerede i 1954 - altså hører den heller ikke hjemme i artikkelen.

Konklusjonen må heretter bli at vi står overfor en ondartet historie, som "en eller annen" har sett som sin fordel å sende på markedet som en autentisk historie. Ved å flette de svært kjente rutesprengingene og Mantell-saken inn i bildet har man trodd at det kunne virke tilstrekkelig overbevisende å nå målet - å skape mistro og forvirring. Det er innlysende at det kan sirkulere flere røverhistorier, og at vi må være forsiktige når vi står over for utenlandske beretninger, som ikke stammer fra en UFO-gruppe.

H.C.

Så hopper vi frem til november 1956, da det nederlandske UFO-tidsskriftet **UFO-Gids** gjengir, med mindre endringer, stort sett samme tekst som **HN** for 26. juli 1954, men oppgir **Stuttgarts Dagblad** som kilde.[40,35] Siden den tid har **Stuttgarter Tageblatt** for 5. september 1955 blitt regnet som opphav til den historien vi har sett dukke opp allerede i juli 1954.[35] Flere forfattere, bl.a. William Moore, har brukt denne ikke-eksisterende avisen som "kilde". Det viser bare hvor dårlig kontrollen av kildene er blant enkelte etterforskere. "**Stuttgarts Dagblad**" kan på nederlandsk simpelthen bety en avis fra Stuttgart, og ikke nødvendigvis en oversettelse av det tyske "**Stuttgarter Tageblatt**". Men hverken folk i CENAP eller andre etterforskere har funnet spor av en slik avis/artikkel.

Uansett, historien vandrer videre, og i 1966 kommer Frank Edward's bok **Flying Saucers - Serious Business** ut.[58] Der påstår han å ha vært i forbindelse med et medlem av den norske kommisjonen. Og dette er sannsynligvis oberst Gernod Darnhyl, da han jo er den eneste navngitte personen fra kommisjonen. Den delen av boka som er interessant for oss i denne forbindelse, ble bragt i **Vi Menn** den 20. juli 1966, og derfra gjengir vi dette utdraget [60]:

Hva ville skje hvis det i et land ble funnet en havarert UFO eller deler av en "flyvende tallerken"? På Svalbard var det i 50-årene en episode som holdt på å gjøre dette spørsmålet aktuelt. Nyhetsbyråene sendte ut meldinger om at man på Svalbard hadde observert noe som kunne ligne flyvrak. Senere ble det også meldt om funn av mindre gjenstander av overmåte mystisk art. Mer eller mindre organiserte undersøkelser av fenomenene foregikk, og i 1955 brakte "Stuttgarter Tageblatt" fra sin korrespondent i Oslo en

sensasjonsmelding som gikk ut på at undersøkelsene hadde fastslått at "flyvraket" på Svalbard besto av materialer som var helt ukjente her på jorden!
Men kommisjonen holdt tilbake opplysninger om hva den hadde funnet, til den hadde konferert med USA og Storbritannia. Begge disse landene hadde da innført streng sensur når det gjaldt dette emnet. Det var ikke vanskelig å tenke seg at nordmennene aldri offentliggjorde hele rapporten - etter å ha rådført seg med de to land.
I 1964 skrev jeg til et medlem av den norske undersøkelseskommisjonen, og etter fire måneder fikk jeg et mystisk svar: "Dessverre er det umulig for meg å svare på deres spørsmål på det nåværende tidspunkt".
Kunne han så svare meg en annen gang?
På dette spørsmålet fikk jeg ikke svar.
(For egen regning vil VI MENNs redaksjon her tilføye: Etter krigen er det blitt liggende flere flyvrak på Svalbard, blant annet et tysk transportfly som var styrtet ned på Sør-Kapp-øya, og et tysk fly som landet i sølen i Adventsdalen og ikke kunne komme opp igjen. Akkurat i 1952 ble det forøvrig funnet et britisk fly i fjellet på Jan Mayen - tilfeldig oppdaget av en gruppe britiske studenter. At det skulle være funnet vrakmaterialer av den art forfatteren nevner, er helt ukjent, i hvert fall for ledelsen av Norsk Polarinstitutt og ledelsen av Store Norske Spitsbergen Kulkompani A/S. Derimot kjenner man til at det meldte seg et mysterium da man i 1950-årene fant en ukjent og noe komplisert liten gjenstand på Svalbard, men den ble meget fort avslørt som tilbehør til en russisk meteorologisk radiosonde. Senere er det funnet flere slike gjenstander, som har sin helt naturlige forklaring.)

Denne påståtte korrespondansen mellom Frank Edwards og "et medlem av den norske kommisjon" kan vi ikke betrakte som annet enn rent oppspinn for å krydre historien. Kopier av korrespondansen, som jo ville vært naturlig å inkludere i boka, har aldri dukket opp, og han navngir jo heller ingen person.
Så har vi (enda et!) rykte: En Trygve Mortensen opplyser i Vi Menn 21. juni 1967[66]:

"Til dette kan jeg gjengi hva jeg hørte i Hammerfest

Av Frank Edwards

Norsk enerett: VI MENN

Hva ville skje hvis det i et land ble funnet en havarert UFO eller deler av en «flyvende tallerken»? På Svalbard var det i 50-årene en episode som holdt på å gjøre dette spørsmålet aktuelt. Nyhetsbyråene sendte ut meldinger om at man på Svalbard hadde observert noe som kunne ligne flyvrak. Senere ble det også meldt om funn av mindre gjenstander av overmåte mystisk art. Mer eller mindre organiserte undersøkelser av fenomenene foregikk, og i 1955 brakte «Stuttgarter Tageblatt» fra sin korrespondent i Oslo en sensasjonsmelding som gikk ut på at undersøkelsene hadde fastslått at «flyvraket» på Svalbard besto av materialer som var helt ukjente her på jorden!

Men kommisjonen holdt tilbake opplysninger om hva den hadde funnet, til den hadde konferert med USA og Storbritannia. Begge disse landene hadde da innført streng sensur når det gjaldt dette emnet. Det var ikke vanskelig å tenke seg at nordmennene aldri offentliggjorde hele rapporten — etter å ha rådført seg med de to land.

I 1964 skrev jeg til et medlem av den norske undersøkelseskommisjonen, og etter fire måneder fikk jeg et mystisk svar: «Dessverre er det umulig for meg å svare på Deres spørsmål på det nåværende tidspunkt.»

Kunne han så svare meg en annen gang?

På dette spørsmålet fikk jeg ikke svar.

(For egen regning vil VI MENNs redaksjon her tilføye: Etter krigen er det blitt liggende flere flyvrak på Svalbard, blant annet et tysk transportfly som var styrtet ned på Sør-Kapp-øya, og et tysk fly som landet i sølen i Adventdalen og ikke kunne komme opp igjen. Akkurat i 1952 ble det for øvrig funnet et britisk fly i fjellet på Jan Mayen — tilfeldig oppdaget av en gruppe britiske studenter. At det skulle være funnet vrakmaterialer av den art forfatteren nevner, er helt ukjent, i hvert fall for ledelsen av Norsk Polarinstitutt og ledelsen av Store Norske Spitsbergen Kulkompani A/S. Derimot kjenner man til at det meldte seg et mysterium da man i 1950-årene fant en ukjent og noe komplisert liten gjenstand på Svalbard, men den ble meget fort avslørt som tilbehør til en russisk meteorologisk radiosonde. Senere er det funnet flere slike gjenstander, som har sin helt naturlige forklaring.)

i 1953. Historien gikk ut på at en flyver så en sirkelrund "tallerken" på snøen da han fløy over Svalbard. Han rapporterte det til sine overordnete da han kom tilbake til Norge. Etter hva som blir sagt, reiste det opp en engelsk-amerikansk ekspertgruppe, men det kom aldri noen rapport om deres undersøkelser".

Vi har prøvd å finne frem til denne Trygve Mor-

Vi Menn, 21.06.67.

Svalbard-„tallerken"

Herr redaktør!

I nr. 17 av VI MENN er det en som spør om UFO-funn på Svalbard i 1952. Til det kan jeg gjengi hva jeg hørte i Hammerfest i 1953. Historien gikk ut på at en flyver så en sirkelrund «tallerken» på sjøen da han fløy over Svalbard. Han rapporterte det til sine overordnende da han kom tilbake til Norge. Etter hva som blir sagt, reiste det opp en engelsk-amerikansk ekspertgruppe, men det kom aldri noen rapport om deres undersøkelser.

Det har vært mange gode krigsberetninger fra Norge i VI MENN, men jeg synes det er rart at kampene på Sørøya i Vest-Finnmark aldri har vært nevnt. Kampene foregikk jo straks [illegible] frigjøringen. Det er kommet [illegible] en bok som heter «Øya i ingenmannsland» som beskriver hendelsene.

Ellers takker jeg for Norges beste ukeblad. Hilsen *Trygve Mortensen.*

Den angivelige «tallerken»-episoden på Svalbard er en hardnakket gjenganger, som ikke er blitt bekreftet på noe ansvarlig hold. Hvor historien oppsto skal vi ikke kunne si, men den ble iallfall gjengitt i et tysk blad og avvist som oppspinn på offisielt norsk hold.

På tross av de meget fyldige utdrag av vår krigs- og okkupasjonshistorie som vi har brakt i årenes løp, har vi naturligvis ikke fått med oss alt. Men kampene på Sørøya er jo, som De nevner, omtalt i en bok. Red.

tensen, men hittil uten resultat, dessverre. Men selv om Trygve Mortensen her gjengir korrekt det som han eventuelt skal ha hørt, så kan vi ikke ta dette som bevis for noe som helst.

I 1968 kommer Arthur Shuttlewood med sin bok **Warning From Flying Friends** der han kommer med ytterligere en ny vri på historien.[74] Han påstår at det var en Catalina flybåt og ikke 6 jetfly som fant objektet, og at tidspunktet var mai 1952 istedenfor juni. Dette er muligens uforskyldt, fordi han støtter seg til en artikkelserie ("Invasion from Space") av Bruce Sandham, fra **Western Daily Press.**[68] Hvor Bruce Sandham har fått sine opplysninger fra, vet vi ikke.

Condon-rapportens dom over denne saken, var at *"it seems well established that this story has no basis in fact"*.[72]

1968 var også det året da Spitsbergen-historien figurerte i en science-fiction bok, **The Fortec Conspiracy** av Richard M. Garvin og Edmond G. Addeo.[73]

Opp igjennom årene har denne historien vandret fra artikkel til artikkel, fra bok til bok, såpass mange ganger at vi i dette heftet bare kan ta med oss det viktigste. Men for dere som er spesielt interressert, har vi bakerst en kronologisk bibliografi over alle de kildene vi har kjennskap til i denne saken. Det eksisterer helt sikkert mange flere.

Om vi så hopper frem til 1986, da William Steinman kommer med boken **UFO Crash At Aztec**, så er det enda et tilfelle av sammenblanding.[129] For det første blander han sammen Spitsbergen og Helgoland-historiene, slik at han påstår at 7 døde vesener ble funnet i Spitsbergen-tallerkenen. William Steinman skriver også at den piloten som først iakttok gjenstanden på Spitsbergen og rapporterte om dette, aldri vendte tilbake.

I den senere tid, har den kjente tallerken-fantasten Colman S. VonKeviczky fra ICUFON*, hevdet å ha bevis på at USS General A.W. Greely (AP-141) fraktet vrakrestene fra Spitsbergen-tallerkenen til USA. Han har sendt oss et dokument, som vi gjengir på neste side, samt et foto av det skipet som skulle ha ført vrakrestene til USA.[155] Som dere alle kan se må VonKeviczkys påstander betegnes som det rene sprøyt.

I denne forbindelse bør det nevnes en del artikler som sto i Svalbardposten tidlig på vinteren i 1991. Der ble det bl.a. referert til en satelitt-leteaksjon i slutten av 1950-årene, som muligens kan ha vært opphav til misforståelser.

I Svalbardposten for 8. februar 1991 stod det en artikkel med overskriften: "Noen som har hørt om fly- eller UFO-krasj på Svalbard i 1952?".[156] Redaksjonen hadde fått forespørsel fra en privat UFO-etterforsker i England, Pat Reidy, som var interessert i opplysninger om dette. Avisen siterer en del punkter fra hans brev, hvor bl.a. artikkelen i Stuttgarter Tageblatt (som jo ikke eksisterte!) for 5. sept. 1955 blir referert. Det blir også påstått at det var de to norske flygerne Brobs og Tyllensen som først fant vraket - noe

*) Intercontinental U.F.O.-Galactic Spacecraft Research and Analytic Network, New York - USA.

F780005-0372 SECRET - SECURITY INFORMATION

21 3/25/53

MEMORANDUM FOR THE FILES.

Subject: Klondike: Trip from New York to Fort Knox

The relics arrived in New York aboard the S.S. General Greely at 9:00 A.M. on Saturday, March 21, 1953. They were transported to Fort Knox, Kentucky by US Army convoy and deposited in the US Bullion Depository at 4:00 P.M. on Monday, March 23, 1953.

--A wooden box containing the robe, an iron chest containing the other relics, and a State Department pouch were put aboard the Greely in Bremerhaven by Mr. Samuel Reber. They were placed in the custody of Lt. Commander Philip W. Howison, the Master of the Greely and stored under guard in a secured compartment on the boat deck. No one on board knew the nature of the shipment, but it was referred to as the "thing" by the ship's personnel, who guessed that the boxes contained the wings and engine of a "flying saucer".

On Friday, March 20, Mr. Sherer went to New York to make final arrangements with the US Customs authorities for clearance of the shipment without inspection. Mr. Frank Laughlin, Assistant Collector of Customs, was very cooperative and referred Mr. Sherer to Mr. Harry Weinberg, Deputy Director of the Entry Division, and Mr. Harry Connolly, Deputy Director of the Cargo Division. Mr. Connolly put Mr. Sherer in touch with Customs Inspector Lester Eastman and it was agreed that customs inspection would be waived on the grounds that the shipment constituted personal baggage of Lt. Com. Howison.

Arrangements for transportation of the objects from New York to the Depository were under the supervision of Col. Gerhardt in the office of the Secretary of Defense. The problem was turned over by Col. Gerhardt to the Headquarters First Army at Governors Island, New York and Captain Herman E. Kessler, Jr., 055898 GS, Hq. First Army Comptroller Section was named Transport Commander. Mr. Thomas M. Recknagel and Mr. Sherer of the Office of Eastern European Affairs, Department of State met Captain Kessler's convoy by arrangement at the entrance to the Staten Island Ferry at 8:00 A.M. on March 21. The convoy consisted of an Army sedan, a 1-1/2 ton truck to carry the Klondike shipment and a 2-1/2 ton truck which carried teletype and "Angrynine" radio equipment. In addition to Captain Kessler and the State Department representatives the following personnel were assigned to the convoy:

1st Lt. Edward J. Minkel	01651261	Signal Corps
Master Sgt. Leroy F. Lussier	RA 12294305	
Master Sgt. Ray C. Rodermel	RA 6936796	
Corporal John S. Spinella	RA 21913990	
Corporal Raymond A. Harlin	RA 38574329	
PFC Harvey C. Tewes	US 55189761	

The

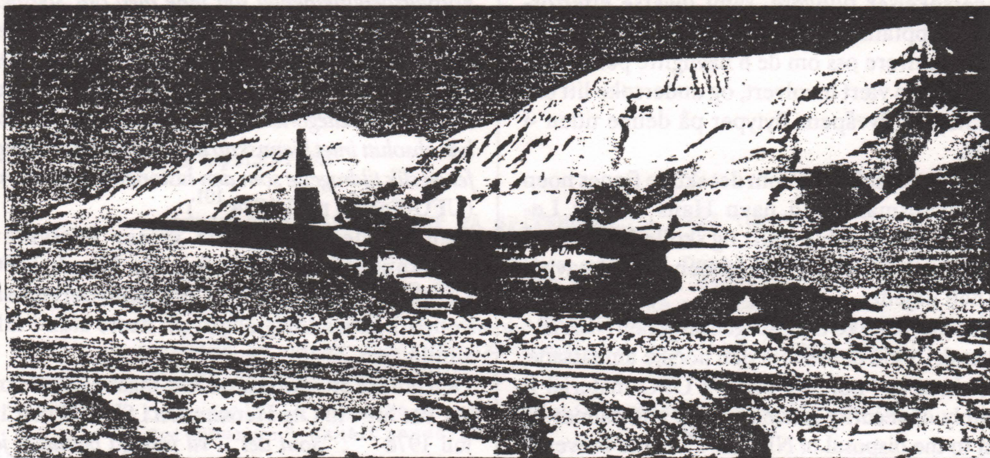
SECRET - SECURITY INFORMATION

DEPARTMENT OF STATE
REVIEWED BY [signature] DATE 9/11/78
RDS or XDS EXT DATE
TS AUTH. REASON(S)
ENDORSE EXISTING MARKINGS
DECLASSIFIED RELEASABLE
RELEASE DENIED
PA or FOI EXEMPTIONS

22.3.

SVALBARDPOSTEN 19

U.S. Air Force kom med frukt og helikoptre

U.S. Air Force fotografert i Adventdalen i 1959 i forbindelse med "UFO-jakten" - satelittbeholderen fra "Discoverer!!"

som slett ikke var tilfelle iflg. kildematerialet. Frank Edwards' bok "Flying Saucers - Serious Business" er brukt som hovedkilde av Reidy, og han prøver å få bekreftet påstandene i denne boken.

I et svar på denne artikkelen, uttaler **Kjell Onarheim** seg til avisen den 22. februar under overskriften "UFO'en - lik en 'sigar'".[157] Han ble fortalt om hendelsen i 1963 og siterer lastesjef **Hans Skog** som skal ha sett "et eller annet" som for igjennom luften (uten nærmere tidsangivelse). Sysselmannen ble underrettet, og kort tid etter dukket det opp tre amerikanske Hercules-fly på Svalbard. En ettersøkning ble igangsatt, uten at noe offisielt resultat noensinne forelå.

Neste artikkel i Svalbardposten kommer 8. mars. Under overskriften "Mer om sigarformet 'UFO'" kommer det frem at det åpenbart siktes til to hendelser (som er forvekslet); den ene fra 1952 og en annen (dokumenterbar) episode fra april 1959.[159] Sistnevnte omhandler den angivelige nedstyrtningen av en satelitt, "Discoverer II", og jakten på denne. Her ble det satt inn amerikanske militærfly, samt norske helikoptre. Operasjonene blir omtalt i Svalbardposten den 18. og den 25. april 1959. På tross av gode forhold blir det ikke funnet rester av satelittsylinderen, som skulle inneholde viktige opplysninger fra sin ferd rundt jorden.

I den foreløpig siste artikkelen, datert 22. mars med tittelen "U.S. Air Force kom med frukt og helikoptre" bekreftes opplysningene i det forgående innlegg.[161] **Torleiv Mugås** i Harstad har sendt bilder og beskrivelser av fly og helikoptre som ble brukt i operasjonen og omtaler kort det som skjedde. Noe resultat av letingen var det åpenbart ikke, iallfall kommer ikke dette frem i innlegget.

For sikkerhets skyld er hele årgangen av Svalbardposten for 1952 gjennomgått (Universitetsbiblioteketet i Oslo, juli 1991) uten at man fant noen som helst omtale av UFO-saken. Skulle noe likevel ha foregått den gangen, er det iallfall ikke kommet denne avisen for øret.

Så kommer da problemet: Hvordan skal vi kunne avsanne alle disse hardnakkede ryktene; eventuelt bekrefte historien? Vel, det første vi kan gjøre, er å ta en titt på hva som er gjort av undersøkelser tidligere, samt diverse etterforskeres oppfatning angående saken. Spesielt må vi konsentrere oss om de 6 navngitte personene som skal ha vært involvert, og undersøke litt om det norske flyvåpens flytyper på denne tiden -i 1952.

I 1954 undersøkte VG om det skulle finnes noen vitenskapsmann ved navn Hans Larsen Løberg.[25] Alle som ble spurt og skulle formodes å ha kjennskap til denne personen, sier at navnet er helt ukjent.

Den amerikanske UFO-organisasjonen NICAP * mottok i 1958 et brev fra den norske ambassade, der de sa at "our Air Force's UFO material is mainly of security graded nature and cannot be put to the disposal of NICAP".[44] Dette brevet er av senere forfattere blitt brukt som bevis på at Spitsbergen-saken var klassifisert hemmelig. Men dette brevet nevner ikke denne saken spesielt, men UFO-dokumenter generelt! Og det at disse skulle være hemmelige, samsvarer med våre egne undersøkelser. De dokumentene som har interesse for UFO-forskere, er ganske riktig delvis sikkerhetsgradert, da det ofte dreier seg om sensitivt etterretningsmateriale med referanser til forsvarsanlegg, bemanning etc.

Dansk UFO-forsknings "grand old man", fhv. major H.C. Petersen hadde som tidligere nevnt heller ingen tiltro til opplysningene i **Sir**-artikkelen, slik den ble oversatt i **UFO-Nyt** i 1960.[51] Anny Baguhns undersøkelser i 1961, gjengitt i **UFO-Nachrichten** i mai 1961, nr. 57, får samme resultat.[53] Ingen Løberg er kjent, og et tallerkenkrasj på Helgoland er likedan ukjent.

*) National Investigation Committee on Aerial Phenomena, Washington D.C. - U.S.A.

Som nevnt tidligere, så avviste Condon-rapporten saken som uten noen basis i fakta.

I 1974 opplyser NUFOC sine lesere om Spitsbergen-saken *"som har vært diskutert i det vide og det brede i snart tyve år, har nå til slutt vist seg å være rent oppspinn. Dette ble for kort tid siden brakt på det rene av journalist Arne Børcke under et oppdrag han utførte for NTB i Forsvarsdepartementet. Oppdraget gjaldt helt andre ting enn UFO'er, men Børcke fikk her anledning til å undersøke alt det materialet som Forsvarsdepartementet satt inne med om Spitsbergen-affæren. Og det var ikke rent lite. Helt siden historien så dagens lys hadde man nesten kontinuerlig mottatt forespørsler om saken fra utallige interesserte av alle kategorier. Men Forsvarsdepartementet har absolutt intet kjennskap til at det skal ha inntruffet en slik tildragelse som den historien beretter om"*. (**UFO-Forum** nr. 1/1974.[101])

Den 23. desember 1975 svarer Forsvarets Forskningsinstitutt daværende Norsk UFO Center på en forspørsel om Spitsbergen-saken.107 Svaret er gjengitt på neste side i faksimile.

Den norske etterforskeren Jon-Ingar Haltuff skriver i et brev til Ole Henningsen i SUFOI den 18. juli 1978 [114]: *"Som det ... vil framgå betrakter jeg historien som nonsens, utfra det som det har vært mulig å kontrollere, er det rett og slett ikke fysisk mulig at det kan ha skjedd"*. Og videre: *"Bare tanken på at en tysk journalist skulle ha fått kjennskap til, eller ha vært til stede ved et hemmelig møte i det norske forsvaret som ingen norske aviser visste noen ting om, er i seg selv helt absurd. Saken faller på sin egen usannsynlighet"*.

Kevin D. Randle anser, i Ronald D. Story's **The Encyclopedia of UFOs** fra 1980, at saken er en "hoax".[119]

Margareth Sachs skriver i The UFO Encyclopedia samme år, at *"selv om ryktene fortsetter å sirkulere, har intet avgjørende bevis hittil blitt presentert for å støtte historien"*.[120]

Jon-Ingar Haltuff skriver i et brev til Hansjürgen Köhler i CENAP den 14. januar 1981, at han anser det beskrevne hendelsesforløpet som en fysisk og politisk umulighet.[121]

28. mars 1985 besvarer Forsvarsdepartementet en forespørsel fra Philip Mantle i den engelske

FORSVARETS FORSKNINGSINSTITUTT
AVDELING FOR VÅPEN OG MATERIELL
Postboks 25
2007 KJELLER
Telefon (02) 71 26 60 Telegr adr FFIVM Lillestrøm

Vår referanse
-/75/FFIVM/TK/LH/189
Tidligere referanse

Dato
23 desember 1975

Norsk Ufo-Center
Østlandet
Boks 84

2001 LILLESTRØM

MYSTISK GJENSTAND FUNNET PÅ SPITSBERGEN I 1952 (UFO?)

Forsvarets forskningsinstitutt har mottatt Deres forespørsel av 17 desember 1975 om det på FFI finnes en gjenstand av uforklarlig opprinnelse oppdaget av norske militærflyvere i 1952 på Spitsbergen, og i henhold til Stuttgarter Tageblatt vurdert av norsk undersøkelseskommisjon til ikke å være bygget av noe land på denne jord.

Det kan klart fastslåes at noen slik gjenstand fra "tilfellet Spitsbergen" ikke finnes på FFI.

FFI er fra tid til annet blitt bedt om å undersøke gjenstander fra flyvrak og også andre gjenstander som er blitt funnet på land eller sjø, men har ikke i noe tilfelle kunnet påvise noe som har vært av ikke-jordisk opprinnelse.

Deres opplysning om at Ufo-logene efterhvert møter mere forståelse finner jeg ikke unaturlig idet både myndigheter og Ufo-loger kan ha en felles interesse av å få registrert de usedvanlige fenomener som blir observert og som det er vanskelig å forklare ut fra den ordinære virksomhet på vedkommende sted.

Forklaringen på slike fenomener vil vel begge parter også være interessert i å finne frem til, men praksis har vel vist at det her kan oppstå uenigheter.

Forøvrig kan det bare beklages at FFI ikke sitter inne med noe materiale som kan kaste lys over hvordan "tilfellet Spitsbergen" er oppstått og hvordan det har funnet veien til pressen i den form som vedlegget til Deres brev viser.

Hilsen

T. Krog

Vedlegg
0

T Krog
Forskningssjef

THE ROYAL MINISTRY OF DEFENCE
PRESS- AND INFORMATION DEPARTMENT
P. O. Box 8126 Dep
N-0032 OSLO 1, NORWAY
Telephone Int + 47 2 49 81 34
Telex 71240
Telefax 49 83 12 - 49 82 81

Our reference
004044/85/B/FD VII 2/AI/ABE/101.6
Previous reference

28 MARS 1985
Date

Philip Mantle
Overseas Liaison Officer
The Yorkshire UFO Society
Soothill
Batley,
West Yorkshire,
England,
WF17 0PY

INFORMATION ON UFO PHENOMENA

Dear Mr Mantle,

Reference is made to your letter of 6 March forwarded to this Ministry from our Defence Headquarters.

Regarding your query about the alleged crash of an UFO off Spitsbergen in June 1952, I must inform you that there is no record in the Ministry of Defence of any such incident. To judge from the description in your enclosure, the whole story seems utterly unfounded. In the first place, no Norwegian jets were on manoeuvres over Spitsbergen in 1952. They could not possibly be there for the simple reason that there was no airfield on the Islands then, and that our planes did not have the range to operate that far from airfields on the Norwegian mainland. It follows that Norwegian jets could not have made the observations mentioned which could have led to an investigation and the finding of "the wreckage of a disc-shaped object". Moreover, the alleged high-ranking army officer named in the article and to whom certain comments are attributed, is non-existent.

You also inquire about "the current policy of the Norwegian Government regarding UFOs". Now, that depends on what you mean by UFOs. If the definition is strictly what the abbreviation stands for, "Unidentified Flying Objects", you might say that there is a policy, in the sense that military authorities routinely investigate possible intrusions of Norwegian air-space registered by our surveillance systems and phenomena reported otherwise. If, on the other hand, the use of the term is meant to imply extraterrestrial visits, the answer is that Norwegian authorities do not feel any policy is called for, since nothing has ever been found even remotely resembling evidence that phenomena of the kind have occured. Consequently

Annex

(Fortsettes på neste side)

(Fortsatt fra forrige side)

2

there has been no reason to make any official study into such phenomena, nor is there any report on file on the subject. Reports emanating from the regular surveillance activities mentioned above are, of course, on file, but not released unless special circumstances require it.

I hope this information answers your questions, although it may not quite meet your expectations.

Yours sincerely

Arild Isegg

Arild Isegg
Head of Information Division

UFO-organisasjonen YUFOS*.[127] Svaret er gjengitt på side 22 og 23, og som dere ser er tonen nokså syrlig.

Ole Henningsen i SUFOI, uttalte ved sitt foredrag den 21. november 1987 ved organisasjonens 30-års jubileum, at historien er oppstått ved misforståelser og overdrivelser.[131]

Mark Ian Birdsall i YUFOS (medutgiver av bladet QUEST) er derimot overbevist om at et rundt objekt krasjet på Svalbard i 1952, og at det var av sovjetisk opprinnelse.[132] (Brev av 22. juli og 12. november 1989.[137,138]) Vi har jo i den senere tid sett at QUEST-folkene er ganske blåøyde når det gjelder etterforskning! (De var bl.a. opphavet til historien og dokumentene om UFOet som angivelig skulle ha krasjet i Sør-Afrika i 1989 - "Project Diamond" - en historie som siden viste seg å være oppspinn.)

Andre etterforskere som stiller seg positivt til Spitsbergen-historien er Knut Aasheim. På forespørsel sendte han en del informasjoner til undertegnede i et brev datert 26. juni 1991.[165] Deler av brevet er gjengitt i faksimile på neste side.

Denne versjonen er utvilsomt interessant dersom man er villig til å la alle tilgjengelige opplysninger (og rykter) underbygge historien som **de facto**. Gjengivelsen i 2. avsnitt burde falle på sin egen urimelighet pga. av antall nivåer mellom originalkilde og forteller (KA). Her er det åpenbart at iallfall muligheten for forvrenging av en i utgangspunktet "normal" historie er tilstede. I 3. avsnitt er det tale om et (anonymt) førstehåndsvitne som KA har intervjuet pr. telefon. Dette gir adskillig mer "kjøtt på knokene", selvom beretningen fremdeles virker noe anekdotisk. En viktig detalj her er utsagnet om at leteaksjonen (for å skjule dens opprinnelige formål) ble satt i gang for å lete etter "en nedfalt satelitt". Et litt underlig utsagn, da det sommeren 1952 fremdeles var mer enn fem år til romalderen!

Det virker som om ettersøkningen etter "Discoverer II" har en finger med i spillet også her, uten at dette kan slås kategorisk fast. Uansett er sammenblandingen av fakta og fiksjon ganske sikkert legio, og vi blir sittende igjen med en litt tynn historie hvor det blir opp til hver enkelt å velge hvorvidt man vil ta den for god fisk eller ikke.

Men la oss nå ta for oss de personene vi har navnene på:

1. Flykaptein **Olaf Larsen**. Ingen har klart å finne frem til denne flygeren. Vi har heller ikke greid dette, til tross for en grundig ettersøkning med forespørsel til Forsvarsmuséet og Forsvarets Overkommando.[139,146,147,160]
2. Rakettspesialisten **dr. Norsel**. Det samme

*) Yorkshire UFO Society,
Yorkshire - England.

gjelder for denne personen.
3. Rakettvåpenspesialisten **Riedel**. Autentisk person med bakgrunn som angitt i kildene, først og fremst Saarbrücker Zeitung. Dette er den eneste av alle navngitte personer som beviselig har eksistert. Hvorvidt hans uttalelser er korrekt gjengitt kan derimot ikke verifiseres.
4. Oberst **Gernod Darnhyl**. Ukjent. Det fremgår av kildene våre at det er en viss forvirring ute og går her. Noen påstår at Darnhyl er norsk, og andre sier at han er engelsk. Han er i hvert fall, ifølge våre undersøkelser, ikke norsk.

Brev fra Knut Aasheim til Ole Jonny Brænne, 26.06.91.

1. En ufo-interessert bekjent av meg, ~~som~~ var i militære på Andøya i 1962. Det var da der fremdeles endel rykter omkring denne Spitsbergen-saken og han erindrer det ble snakket om at et amerikansk marinefartøy skulle ha hentet vrakrestene.

2. Denne samme ufo-interesserte bekjente av undertegnede hadde en arbeidskollega på jobben som hadde en venn i Bergen. Dennes far, ansatt i Flyvåpenet hadde vært med på operasjonen - altså å hente vraket av et ukjent fartøy. Han uttalte at vraket inneholdt et metall som ikke lot seg identifisere.

3. Undertegnede har personlig snakket med en person (på tlf.) som arbeidet på Svalbard dengang hendelsen fant sted. Han fortalte følgende: "En ukjent gjenstand kom borti en fjelltopp og det skjedde en kraftig eksplosjon. Deler falt ned på land og i vannet. Dette ble observert av fiskebåter i nærheten som meldte fra til sysselmannen, som igjen tilkalte militære myndigheter. Sist på sommeren kom det et marinefartøy til Longyearbyen. Mannskapet ombord kunne fortelle at de hadde vært på Egedeøya på leting etter en nedfalt satelitt. Men en av mannskapet sa at det ikke var satelitt men en ukjent flygende gjenstand. De hadde funnet og tatt med seg noen biter av gjenstanden. Ett stykke lå på marinefartøyets dekk tildekket av en presenning. Det var strengt forbudt å se på det, men da båten skulle ta ombord noe diesel, fikk jeg lurt meg til å ta en kikk. Gjenstanden var ganske forvridd og sammenpresset og ca. 2m i diam. For meg så det ut som om det var aluminium eller en annen lettmetallslegering, men jeg hørte at materialet var meget lett og helt ukjent. (Fortelleren tok vare på en liten bit av metallet, men den ble senere tatt fra ham av de militære) Siden en dag ble gjenstanden tatt ombord i et sjøfly og det skulle etter sigende ha vært et amerikansk militærfly. Det var etter det som ble sagt et svært hemmelig oppdrag båten var ute på og det ble ikke sagt noe offentlig om turen, - nærmest bare tisket og hvisket om det."
Så langt N.N., hvis identitet altså er kjent for undertegnede.

4. Jeg har ment at ukonvensjonelle fenomen også bør undersøkes på ukonvensjonelle måter, og i '77 spurte jeg en synsk dame, E.B. om denne sak. Gjennom en periode på ni år lærte jeg å verdsette og få bevis for, hennes sterke evner. Hun sa følgende:
"Jeg ser en sølvfarget skive med mørkere og lysere flekker - noen av dem bulet ut (muligens av intern prosess eller eksplosjon). Størrelsen anslår jeg til 4-5m i diam. og registrerer magnetisme, men intet tegn til liv. Ser en lys UFO som var over stedet og gikk ned i lav høyde - svevde over stedet (var av ca. samme størrelse som det krasjede) Materialet (evt. biter som ligger igjen) sender ut en stråling = elektromagnetisme. Hvis RNAF og/eller USAF har hentet materiale, så er det kun ca. 1/4 del. Hoveddelen ble tatt opp igjen av rummenneskene v.h.a. elektromagnetisk tiltrekningskraft. Gjenstanden som krasjet er et forskningslaboratorium."

5, 6. Løytnantene **Brobs & Tyllensen**. Ikke mulige å spore opp.
7. **Hans Larsen Løberg**. Påstått norsk vitenskapsmann. Tydeligvis et fiktivt navn, siden ingen har kjennskap til ham. I flere av kildene, bl.a. Sir, El Nacional og Dischi Volanti er det også et bilde av ham - eller den personen som skal forestille Løberg. Hvem dette egentlig er, er det ingen av de etterforskerne vi har vært i kontakt med som har funnet ut. Men det er på det rene at bildet må være fra 1954, da Sir ble utgitt, eller muligens enda eldre. Det gjør jo ikke så mye hverken fra eller til for sakens vedkommende, men det er allikevel irriterende med en slik "løs tråd".

Forsvarsmuséet og Forsvarets Overkommando/Luftforsvarsstaben, begge i Oslo, har som tidligere nevnt, intet kjennskap til noen av disse navnene/personene.[139,147]

Så vi ser at en god del etterforskere ikke har særlig tiltro til holdbarheten i denne saken. Og det har heller aldri fremkommet noen bekreftelse på disse navngitte personenes eksistens.

Da gjenstår det å se litt på flytypene som eksisterte den gangen, samt deres rekkevidde i forhold til avstanden Svalbard-fastlandet. Korteste avstand fra Narvik (som var antydet som utgangspunktet for flyene i de første kildene) til Hinlopen stredet er ca. 1250 km. De omtalte fly må ha hatt en aksjonsradius tilsvarende denne avstanden - eller helst en god del mer da det i flere kilder ble oppgitt at flyene kretset over funnstedet i **en time**. I sannhet en drivstoffkrevende og ikke minst uansvarlig operasjon med tanke på at flyene skulle tilbake til fastlandet igjen!

Catalina sjøfly ble brukt helt siden krigen, bl.a. til posttransport til og fra Svalbard. Men påstanden om at denne flytypen skal ha vært involvert i Spitsbergen-saken, forekommer først hos Bruce Sandham i 1967/68 og er siden sitert kun én gang.[68,74] Så dette kan vi høyst sannsynligvis se bort ifra.

De jetfly som var i operativ tjeneste i flyvåpenet i 1952, var De havilland DH 100 Vampire og Republic F84 Thunderjet - begge jagerfly.[139,146,147,160]

De Havilland DH 100 Vampire (i tre versjoner - F MK 3, FB MK 52, samt TMK 55) ble levert fra mai 1948 og noen år fremover. Våren 1952 var skvadronen på Gardermoen oppsatt med denne flytypen. Men med en aksjonsradius på bare 980 km kan denne utelukkes.

Vårt siste alternativ er da Republic F-84 Thunderjet (i to versjoner - F-84E, og F-84G). De første 6 stk. F-84E ble levert 10. september 1951, og inngikk i 334 skvadronen på Sola. Disse var de eneste av typen F-84E som ble levert til det norske luftforsvaret. Våren/sommeren 1952, derimot, mottok Norge 25 stk. F-84G. Totalt ble 200 stk. F-84G levert, og leveransen ble avsluttet i 1955. F-84G Thunderjet hadde en aksjonsradius på 1610 km. Dette ser jo virkelig bra ut! Kan det være sant allikevel? Nei! Hvorfor ikke?

Ifølge undersøkelser, så var startbanene i Nord-Norge enten for korte for disse flytypene eller under utbygging, slik at F-84 jetfly ikke kunne ha operert herfra. Alle F-84 flyene var jo også stasjonert i Sør-Norge på denne tiden. Avstanden Sola-Hinlopen er 2350 km, Gardermoen-Hinlopen knapt 2200 km. At dette ville ha vært en umulig operasjon i 1952 sier seg selv. I tillegg kommer som nevnt påstanden om at flyene kretset omkring "havaristen" i en time (hvor en evt. må tilføye enda 400-500 km til aksjonsradius). Selv med et utgangspunkt i Midt-Norge (Værnes; avstand til Hinlopen ca. 1800 km) ville det ha vært håpløst.

Konklusjon

Det må derfor bli denne forfatters konklusjon at Spitsbergen-saken (og Helgoland-saken) ikke er annet enn rent oppspinn. De opprinnelige forfatterne, hovedsakelig J.M.M. og Sven Thygesen, har tydeligvis hatt et visst kjennskap til det norske flyvåpen - men på langt nær godt nok.

Selv om det ikke er noe som helst hold i saken, så tør jeg komme med en spådom: Denne saken vil etter all sannsynlighet fortsette å dukke opp i både bøker og tidsskrifter i fremtiden. Det vil stadig finnes "UFO-forskere" som synes at denne historien fortsatt fortjener oppmerksomhet og som ikke kan slå seg til ro med saklig argumentasjon som helt klart viser at saken savner enhver rot i virkeligheten. □

APPENDIX 1

Spetsbergen och det norska flygvapnet våren 1952

Flygplanstyper:

De första jetplanen av Vampiretyp levererades till Norge i maj 1948 (två år efter den första leveransen till svenska flygvapnet). Den 4 april 1949 bildades NATO där Norge gick med. Våren 1952 var två skvadroner (flottiljer) i det norska luftförsvaret utrustade med Vampirejets: 336. skvadronen (baserad på Sola vid Stavanger) och 337. skvadronen (baserad på Gardermoen nära Oslo). Uppgift om aktionsradie saknas men Vampireplanen var av typerna FIII, FB52 och T55 (tvåsitsig).

Den enda i norr fast baserade skvadronen, 332:an i Bardufoss, använde propellerdrivna Spitfireplan fram till den 1 juli 1952, då hela skvadronen lades ned (för att 1953 reaktiveras på Gardermoen).

Övriga skvadroner i det dåligt utrustade norska flygvapnet hade våren 1952 propellerdrivna plantyper från andra världskriget. Först i och med det amerikanska vapenhjälpsprogrammet och satsningen på flygbaser i Europa (som beslutades på ett NATO-möte i Lissabon i februari 1952) skedde en kvalitativ och kvantitativ utbyggnad.

Skvadronen nr 333, som åren 1950-53 p.g.a. Koreakriget ombaserades till den primitivt utrustade basen Skattöra 5 mil nordost om Tromsö, var utrustad med ett antal Catalina flygbåtar av samma typ som bl.a. fanns i det svenska flygvapnet i början på 50-talet.

Catalinaplanen användes, alltsedan krigsåren, för havsövervakning, räddningsstjänst och sjuktransporter i det nordnorska området samt för att transportera post och utrustning till de norska stationerna på Svalbard, Björnön och Hopen.

Sex amerikanska F-84E Thunderjet levererades i sept 1951 av general Eisenhower vid en mycket omskriven ceremoni på Sola. Endast sex plan av E-typen kom att levereras till Norge och ingick i 334. skvadronen baserad vid Stavanger.

Om sex F-84 flugit över Spetsbergen våren 1952 skulle de ha utgjort exakt hela Luftforsvarets bestånd av sådana plan. Det är märkligt att antalet plan som leverats av Eisenhower i sept 1951 (säkert omskrivet i tysk press) stämmer så exakt med det antal som, enligt den tyska tidningen, opererat över Spetsbergen.

Först vid midsommar (= juni) 1952 mottog man 25 plan av den mer utvecklade typen F-84G. Totalt köpte Norge 200 F-84, som blev ryggraden i Luftforsvaret fram till 50-talets slut.

Basering av jetplan i nord-Norge våren 1952:

Bodöfältet var 1952 under utbyggnad. Den 25 april 1952 invigdes den civila delen av en Dakota (DC-3) från SAS. Banan var 2.000 meter lång. Hösten 1952 togs banan för första gången i mer omfattande bruk under NATO-övningen "Main Brace" då en Vampireskvadron stationerades där.

Först 1953 var Bodö klart för att ta emot de nyare jetjaktplanen (F-84) och 334. skvadronen beordrades ofta dit med sina F-84. Från 1955 var samma skvadron fast baserad på Bodö.

Fältet i Bardufoss (som använts av Spitfireplan) byggdes om till NATOs jetstandard (F-84) först 1952/53. Det är möjligt att Vampireplan kunde utnyttja banan dessförinnan. Huvudbanan i öst-västlig riktning var 1.600 meter lång (före 1952/53).

Den av tyskarna kraftigt utbyggda flygplatsen i Banak var nedlagd åren 1951-1963 och banan i Andöya påbörjades först 1952 under NATO-programmet.

Sammanfattning:

Vampireplan var inte fast stationerade men ombaserades ibland till nord-Norge. De kunde våren 1952 tänkas ha använt fälten i Bardufoss och Bodö (vars 2.000-metersbana invigts i april). Vampires var tillfälligt baserade i Bodö under en NATO-övning hösten 1952. Rimligheten i Spetsbergenhistorien står och faller med om de Vampiretyper Luftforsvaret köpt från England hade tillräcklig bränslekapacitet och aktionsradie för att nå Hinlopensundet.

F-84E fanns bara i sex exemplar i Norge våren 1952. Det är mycket tveksamt om dessa plan kunde använda fälten i Bardufoss eller Bodö våren 1952 p.g.a. krav på startbanans längd och pågående NATO-utbyggnader av dessa flygplatser. Det är mycket märkligt om Norge skulle ha skickat exakt hela sin existerande flotta av dessa plan till Spetsbergen.

Catalinaplanen användes vid flygningar till Spetsbergen, men uppgiften att det landade föremålet skulle ha upptäckts från en Catalina förekommer först hos en engelsk journalist på 60-talet, ej i övriga källor.

Källa:

Tom Arheim, Björn Hafsten, Björn Olsen & Sverre Thuve: Fra Spitfire till F-16. Luftforsvaret 40 år 1944-1984. Sem & Sunnersen A/S, 1984.

APPENDIX 2

DET KONGELIGE JUSTIS- OG POLITIDEPARTEMENT
KONTOR: AKERSGT. 42 · TLF. (02) 34 90 90 · TELEFAX (02) 34 95 30 · TELEX 21 403 JDEP N
POSTADRESSE: POSTBOKS 8005 DEP., 0030 OSLO 1

Ole Jonny Brænne
Sølvreven 10

3033 Drammen

Deres ref. | Vår ref. (bes oppgitt ved svar) 339/91 M AC/kf | Dato 22.04.1991

SPITSBERGEN-SAKEN JUNI 1952

Det vises til Deres brev av 26. mars 1991.

Svalbardtraktatens (9. februar 1920) Artikkel 1 slår fast at Norge i utgangspunktet har den fulle og uinnskrenkede suverenitet over Svalbard. De eneste innskrenkinger i suvereniteten er slike som følger av traktaten selv, og som bl.a. sikrer de andre traktatpartenes borgere visse rettigheter på øygruppen.

En bestemmelse som legger en særlig begrensning på Norges myndighet på Svalbard, er Artikkel 9. Her fremgår det at Norge forplikter seg til ikke å opprette, eller tillate andre å opprette, flåtebaser eller befestninger, eller nytte øygruppen i krigsøyemed.

Det grunnleggende innhold i Artikkel 9 er at Svalbard aldri må nyttes i krigsøyemed. Dette innebærer imidlertid ikke at Norge er avskåret fra å iverksette forsvarstiltak under krig.

Utover dette fastsetter traktaten konkret forbud mot anlegg av flåtebaser og befestninger. Noe generelt forbud mot enhver militær virksomhet foreligger ikke. Det er derfor i fullt samsvar med traktaten når norske marinefartøyer og norske militærfly anløper Svalbard.

Norges suverenitet over øygruppen omfatter også luftrommet, og utenlandske militære enheter kan ikke uten særskilt tillatelse komme til Svalbard. Dette følger av alminnelige folkerettsregler og er ikke særskilt omtalt i Svalbardtraktaten.

Av traktatens ordlyd følger det at den gjelder for landterritoriet og sjøterritoriet. Svalbards territorialfarvann er 4 nautiske mil, det samme som for norskekysten for øvrig.

311 4.89 H.A.a.s

2

De viktigste prinsipper for bruk av luftrommet er fastslått i traktaten av 27. januar 1967 om statenes virksomhet ved utforskning og bruk av det ytre verdensrom, herunder månen og andre himmellegemer. Ifølge traktaten skal disse områdene bare utnyttes for fredelige formål, og det må ikke opprettes militære baser der.

Norge har en klar forpliktelse i henhold til Svalbardtraktatens Artikkel 9 til ved inspeksjon og kontroll å sørge for at andre ikke opptrer i strid med traktaten på dette punkt.

Dersom en stat opptrer i strid med traktaten av 27. januar 1967, er det de folkerettslige rettsbruddsvirkninger som inntrer. Her vil en internasjonal domstol være det rette forum for et søksmål.

Etter fullmakt

Morten Ruud
ekspedisjonssjef

Anita Christoffersen
konsulent

SPITSBERGEN-SAKEN 1952:

KRONOLOGISK BIBLIOGRAFI

1. "Auf Spitzbergen landete fliegende Untertasse".
J.M.M.
Saarbrücker Zeitung, 28. juni 1952.

2. "Fliegende Scheibe auf Spitzbergen".
Eig. Bericht/JD.
Berliner Volksblatt, 9. juli 1952.

3. "Luftpolitische Monatsschau".
Dr. Waldemar Beck.
Der Flieger, august 1952, side 147-8.

4. — — — — —
AFP Paris.
Frigitt FOIA CIA-dokument, 8. august 1952.

5. "Väldigt ryskt tefat landade på Spetsbergen".
— — — — —
Aftontidningen, 10. august 1952.
IKKE SETT!

6. "'Ryskt tefat' landade på Spetsbergen".
— — — — —
Gøteborgs-Tidningen, 10. august 1952.

7. — — — — —
— — — — —
U.S. Air Intelligence Information Report, 12. september 1952.
IKKE SETT!

8. "Soviet Flying Saucer Report Discounted".
— — — — —
— — — — —
Udatert presseklipp, fra side 118 i "An Early UFO Scrap-Book".

9. "Flygende tallerkener' eksisterer ikke".
— — — — —
Morgenposten, 27. oktober 1952.

10. — — — — —
— — — — —
Tempo, før november 1952.
IKKE SETT!

11. "Det store spøgeri i himmelrummet".
Børge Rønne.
Det Riktige, november 1952.

12. **"Flying Saucers From Outer Space".**
Donald E. Keyhoe.
New York: Henry Holt, **1953.**
London: Hutchinson, 1954.
New York: Permabooks, 1954.
London: Arrow, 1956.
London: Wingate-Baker, 1969.
London: Tandem, 1970, side 65-6; 1973.

13. **"Flying Saucers From The Moon".**
"Flying Saucers On The Moon".
"Flying Saucers On The Attack".
Harold Tom Wilkins.
London: Peter Owen, **1954.**
New York: Citadel, **1954.**
New York: Ace, 1967, side 144.

14. **"Flyvende Tallerkener Fra Verdensrummet".**
Donald E. Keyhoe.
København: De Unges Forlag, **1954.**

15. **"Les Soucoupes Volantes Viennent D'Un Autre Monde".**
Jimmy Guieu.
Paris: Editions Fleuve Noir, **1954, side 55-6.**
Paris: Omnium Litteraire, 1972.

16. – – – – –
– – – – –
Fate, 1954.
IKKE SETT!

17. "'Fliegende Untertassen' sind keine Fabel"
HN, 26. juli 1954.

18. "First report on the 'captured' flying saucer".
E.W. Grenfell.
Sir, september 1954, side 16-17, 56-7.

19. "Das Rätsel der Fliegenden Teller".
Viktor Zwicky.
Tages-Anzeiger, 18. september 1954.

20. "'Saucer' readers lift cups". (Leserbrev.)
Dimitrios Theotokopulous/Elliot N. Goldstein/Gerard T. McDowell.
Sir, oktober 1954, side 6.

21. "'Flying saucer' in 1945. German's account of experiments".
– – – – –
The London Times, 19. november 1954.

22. "Ryskt flygande tefat störtade på Spetsbergen".
– – – – –
Aftonbladet, 19. november 1954.
IKKE SETT!

23. "Sensasjonella avslöjanden om 'flygande tefaten'".
– – – – –
Västgöta-Demokraten, 19. november 1954.

24. – – – – –
– – – – –
El Nacional, før 21. desember 1954.
IKKE SETT!

25. "Sør-Amerika melder om flygende tallerken i Norge!".
– – – – –
Verdens Gang, 19. desember 1954, side 1 + 11.

26. "Flygende tallerken på 'Helgoland'. Den hadde ikke russisk innskrift".
– – – – –
Helgeland, 21. desember 1954, side 1.

27. **"Flygande Tefat: Observatörer Från Världsrymden!".**
Donald E. Keyhoe.
Stockholm: Forum, **1955.**
IKKE SETT!

28. **"Flying Saucers Uncensored".**
Harold Tom Wilkins.
New York: Citadel, **1955, side 59.**
London: Arco, 1956.
New York: Pyramid, 1967; 1974.

29. **"Hemmelige Rapporter Om Flygende Tallerkener".**
Donald E. Keyhoe.
Bergen: John Griegs Forlag, **1955, side 71-2.**

30. **"Hvem Er Hvem".**
Harald Gram & Bjørn Stenstrup (red.).
Oslo: Aschehoug, **1955.**
Alle andre utgaver 1912-84, har også blitt gjennomsøkt etter navnene.

31. – – – – –
Dorothy Kilgallen.
Journal American, 22. mai 1955.
IKKE SETT!

32. "Briton Certain 'Discs' Come out of Space".
Dorothy Kilgallen.
Washington Post, 23. mai 1955.

33. – – – – –
Dorothy Kilgallen.
Miami Herald, 23. mai 1955.
IKKE SETT!

34. "All Sources Pour Cold Water On Flying Disc Tale".
International News Service.
Washington Post, 24. mai 1955.

35. – – – – –
– – – – –
Stuttgarter Tageblatt (Stuttgarts Dagblad), 5. september 1955.
EKSISTERER IKKE!

36. "'Fliegende Untertassen' sind ausserirdischer Herkunft".
– – – – –
Neues Europa, 1. desember 1955.

37. **"Flying Saucers Come From Another World".**
Jimmy Guieu.
London: Hutchinson, **1956.**
New York: Citadel, **1956.**
IKKE SETT!

38. **"Black-Out Sur Les Soucoupes Volantes".**
Jimmy Guieu.
Paris: Editions Fleuve Noir, **1956, side 98-100.**
Paris: Omnium Litteraire, 1972.

39. "La 'Soucoupe' du Spitzberg".
Lord Dowding.
Le Courrier Interplanétaire, 1. januar 1956.

40. "De Schotel op Spitsbergen".
– – – – –
UFO-Gids, v 2/n 8 - november 1956.

41. **"Inside Saucer Post...3-0 Blue".**
Leonard H. Stringfield.
Cincinnati/Ohio: CRIFO, **1957, side 59.**

42. "News of Spitzbergen UFO revealed".
William H. Noordhoek Hegt.
A.P.R.G. Reporter, v 1/n 2 - februar 1957, side 6.

43. **"The Air Forces Of The World".**
Lieut.-General B.F. Motzfeldt: "The Royal Norwegian Air Force".
1958, side 209-12.

44. Brev fra Col. O.B. Engvik (Air Attache, Norwegian Embassy) til NICAP.
1958.
IKKE SETT!

45. "Reger Weltraumverkehr von Fremden Sternen".
Hans Mittwoch.
UFO-Nachrichten, no.23 - juli 1958.

46. **"Flying Saucerama".**
"New Flying Saucerama".
Frank E. Stranges.
New York: Vantage, **1959.**
Glendale/New York: IEC, 1962; 1963; 1966.
Venice/California: IEC, 1962; 1963; 1966.
Van Nuys/California: IEC, 1974, side 79-83.

47. **"Scheibförmiger Dusenjäger: George Adamski Und Die Planetarier".**
Hermann Hiemenz.
Zürich, **1959.**
IKKE SETT!

48. – – – – –
Hermann Hiemenz.
Neue Züricher Zeitung, siste halvdel av 1950-åra.
IKKE SETT!

49. **"Jordiske Flyvende Tallerkener".**
Hermann Hiemenz.
Vojens: SUFOI, **1960, side 12.**

50. "Un disco volante nei Mari del Nord".
– – – – –
Dischi Volanti, juli-august 1960, side 9-10.

51. "Nedstyrtet fl. tallerken".
E.W. Grenfell.

UFO-Nyt, oktober 1960, side 157-9.

52. "UFO stürzt vor der deutchen Küste ab".
Frank E. Stranges.
UFO-Nachrichten, no.55 - mars 1961.

53. "Zum Fall Helgoland".
Anny Baguhn.
UFO-Nachrichten, no.57 - mai 1961.

54. "Vi overvåkes fra verdensrommet".
Ragnar G. Stene.
Vi Menn, 27. september 1961, side 12-3, 46-7.

55. "Nyt fra SUFOI Norge".
— — — — —
SUFOI Måneds-Nyt, november 1961.

56. — — — — —
— — — — —
Flying Saucer Review, v 8/n 4 - 1962.
IKKE SETT!

57. "Ritrovato Un Disco Volante Presso Le Coste Della Germania Del Nord".
— — — — —
Clypeus, v 2/n 1 - januar 1965.

58. **"Flying Saucers - Serious Business".**
Frank Edwards.
New York: Lyle Stuart, 1966, side 80-3.
New York: Bantam, 1966, side 44-8.
London: Mayflower, 1967.

59. **"The Flying Saucer Story".**
Brinsley Le Poer Trench.
London: Neville Spearman, 1966.
New York: Ace, 1968.
London: Tandem, 1973.
IKKE SETT!

60. "Hvor kommer de fra?"
Frank Edwards.
Vi Menn, 20. juli 1966, side 8-9, +?.

61. "A flying saucer discovered near the the coasts of N. Germany".
— — — — —
Probe, v 3/n 4 - juli/august 1966, side 8-9.

62. **"Death Of A UFO!/UFOddities".**
Edmond Good.
1967.
IKKE SETT!

63. **"Flyvende Tallerkener - En Alvorlig Historie".**
Frank Edwards.
København: Biilmans Forlag, 1967, side 68-71.

64. "Spøgelser på himlen".
Horst Hoffman.
Land Og Folk, 2. februar 1967.

65. "Han vil forberede oss på møte med vesener utenfra".
—
Anders Langes Avis, 15. april 1967.

66. "Svalbard-'tallerken'".
Trygve Mortensen.
Vi Menn, 21. juni 1967.

67. "What does the Air Force really know about flying saucers?"
George W. Ogles.
The Airman, juli 1967, side 4-9; august 1967, side 26-31.

68. "Invasion from space".
Bruce Sandham.
Western Daily press, 1967 eller 1968.
IKKE SETT!

69. — — — — —
— — — — —
Probe, 1967 eller 1968.
IKKE SETT!

70. **"Challenge To Reality".**

John Macklin.
New York: Ace, **1968, side 154-7.**

71. **"Identified Flying Objects".**
Robert Loftin.
New York: David McKay, **1968, side 16-21.**

72. **"Scientific Study Of Unidentified Flying Objects".**
Daniel S. Gillmor/Edward U. Condon (red.) - Roy Craig/Harriet Hunter.
Springfield/Va.: NTIS, **1968, side 133-34.**
New York: E.P. Dutton, 1969.
New York: Bantam, 1969, side 90-1.
London: Corgi, 1969.
London: Vision, 1970.

73. **"The Fortec Conspiracy".**
Richard M. Garvin & Edmond G. Addeo.
Los Angeles: Sherbourne, **1968.**
New York: Signet, 1969.

74. **"Warning From Flying Friends: Flying Saucer Revelations".**
"UFO Prophecy".
Arthur Shuttlewood.
Warminster/Wilts.: Portway, **1968, side 83-5.**
New York: Global Communications, 1978.

75. "Crashed saucers have been found: The evidence".
A special investigation team.
Penthouse, v 3/n 3 - 1968, side 26-8, 30.

76. "Physical evidence or full-blown hoax?"
Brad Steiger.
Saucer Scoop, v 3/n 2 - mai 1968.

77. "A flying saucer discovered near the coasts of N. Germany".
— — — — —
Flying Saucers, No.60 - oktober 1968, side 24.

78. "Raumschiff vor norddeutscher Küste entdeckt".
W.R. Drake.
UFO-nachrichten, No.148 - desember 1968.

79. "Flygende tallerkener - svindel eller virkelighet?"
Nils Petter Weiberg-Aurdal.
Sunnmørsposten, 20. desember 1968.

80. **"Le Livre DU Mystérieux Inconnu".**
Robert Charroux.
Paris: Editions Robert Laffont, 1969.
IKKE SETT!

81. "Flygende tallerkener - fakta og tro".
Jon-Ingar Haltuff.
Sunnmørsposten, 2.januar 1969.

82. "Hvem lyver om flygende tallerken på Svalbard?"
Nils Petter Weiberg-Aurdal.
Sunnmørsposten, 28. januar 1969.

83. **"Hvem Hva Hvor".**
Ola Veigaard/Arne G. Lindström (red.).
Oslo: Schibsted, **september-oktober 1969, side 289-94.**

84. **"Flying Saucers Have Arrived".**
Jay David (red.) - Brinsley Le Poer Trench.
Cleveland: World, **1970, side 136-42.**

85. "UFO på Svalbard".
T.R.
Vi Menn, 17. februar 1970.

86. Brev fra Willi Brill (Archivleiter, Saarbrücker Zeitung) til Jon-Ingar Haltuff.
2. april 1970.

87. Brev fra Wolfgang Nagel til S.E. Søren Christian Sommerfelt (Botschafter des Königreiches Norwegen).
19. juli 1979.

88. "Mystery aeroplanes of the 1930s - part 2".
John A Keel.

Flying Saucer Review, v 16/n 4 - juli-august 1970, side 9-10.

89. "That Spitzbergen saucer".
Antonio Ribera.
Flying Saucer Review, v 16/n 6 - november-desember 1970, side 21-2.

90. "Shui lo, shih ch'u".
Gordon Greighton.
Flying Saucer Review, v 16/n 6 - november-desember 1970, side 25-6.

91. Brev fra Wolfgang Nagel til Arne Kapstø (Königliche Norwegische Botschaft).
21. februar 1971.

92. Brev fra oberstløytnant Ole Miøen (Königliche Norwegische Botschaft) til Wolfgang Nagel.
19. april 1971.

93. Brev fra Wolfgang nagel til oberstløytnant Ole Miøen (Königlich Norwegische Botschaft).
24. april 1971.

94. Brev fra oberstløytnant Ole Miøen (Königliche Norwegische Botschaft) til Wolfgang Nagel.
27. april 1971.

95. "The truth about Spitzbergen".
Jonathan M. Caplan.
Flying Saucer Review, v 17/n 3 - mai-juni 1971, side 30-1.

96. "The truth about that crashed flying saucer on Spitzbergen".
— — — — —
SS&S, No.60 - 1971, side 5-6.

97. "The Mysterious Unknown".
"The Gods Uknown".
Robert Charroux.
London: Neville Spearman, **1972.**
London: Corgi, 1973.
New York: Berkley, 1974.
IKKE SETT!

98. "These cunning British: The truth at last!"
Gordon Creighton.
Flying Saucer Review, v 19/n 4 - 1973, side 23.

99. Beyond Earth - Man's Contact With UFOs".
Ralph & Judy Blum.
Springfield/Massa.: Phillips, **1974.**
New York: Bantam, **1974, side 173;** 1978.
London: Corgi, **1974;** 1978.

100. "De Otroliga Tefaten".
Eugen Semitjov.
Stockholm: Askild & Kärnekull, **1974, side 71, 136.**

101. "Historien om den nedstyrtede UFO'en på Spitsbergen var oppspinn".
Kolbjørn Stenødegård.
UFO Forum, 1/1974, side 16.

102. "UFO:t som kraschade i Spetsbergen".
Frank Edwards.
UFO-Rapport, 2/1974, side 7.

103. "Det ryska UFO-mysteriet".
Eugen Semitjov.
Allers, Nr.33 - 18. august 1974.

104. "UFOt som störtade på Spetsbergen".
Loy Solly.
UFO-Raden, 4/1974, side 1-2.

105. "The Edge Of Reality".
J. Allen Hynek & Jacques Vallée.
Chicago: Henry Regenry, **1975, side 68.**

106. "Sherlock Philip Klass".
Sven Magnusson.
Sökaren, 10/1975, side 21-3.

107. Brev fra forskningssjef T. Krog (Forsvarets

Forskningsinstitutt) til NUFOC.
23. desember 1975.

108. "UFO anno 1290 war ein Sculbuben-Ulk".
Dieter von Reeken.
Esotera, januar 1976, side 64-5.

109. "UFO-bedraget under lup".
Einar Hjerup.
Jyske Tidende/Kolding Avis, 7. mars 1976.

110. "The Crashed Spitzbergen Saucer".
Arthur Bray.
Canadian UFO Report, v 4/n 2 - 1977, side 17.

111. — — — — —
Bill Bard.
Canadian UFO Report, v 4/n 3 - 1977, side 24.

112. **"1978 MUFON UFO Symposium Proceedings" - "Retrievals Of The Third Kind".**
Leonard H. Stringfield.
Seguin/Texas: MUFON, **1978, side 102.**

113. "The Secret of Spitzbergen: has a crashed UFO been recovered?"
Pat Bontempo.
UFO Update, Summer 1978, side 44-8.

114. Brev fra Jon-Ingar Haltuff til Ole Henningsen.
18. juli 1978.

115. **"De Ufattelige UFO'er".**
Eugen Semitjov.
Valby: A&K-Borgen, **1979, side 75, 142-3.**

116. **"Official Guide To UFO Sightings".**
Carl Sifakis.
New York: Drake, **1979, side 23-4.**
New York: Sterling, **1979.**

117. "The Spitzbergen Saucer Crash".
William L. Moore & Gary C. Magnusson.
UFO Report, v 7/n 5 - november 1979, side 28-31, 77.

118. **"Besökare Från Kosmos".**
Boris Jungquist.
Stockholm: Zindermans, **1980, side 244.**

119. **"The Encyclopedia Of UFOs".**
Ronald D. Story (red.) - Kevin D. Randle.
Garden City/New York: Doubleday, **1980.**
London: New English Library, 1981, side 348.

120. **"The UFO Encyclopedia".**
Margareth sachs.
New York: G.P. Putnam's Sons, **1980.**
London. Corgi, 1981, side 306-7.

121. Brev fra Jon-Ingar Haltuff til Hansjürgen Köhler.
14. januar 1981.

122. **"UFO Crash/Retrievals: Amassing The Evidence. Status Report III".**
Leonard H. Stringfield.
Cincinnati/Ohio: **juni 1982, side 30-1, 42.**

123. "Havarerte UFOer".
Hilary Evans.
UFO, 3/1983, side 7-10.

124. "Pan Sur Le Bec!"
Thierry Pinvidic.
OVNI-Présence, Nr.28 - desember 1983, side 26, 29.

125. **"The Age Of The UFO".**
Peter Brookesmith (red.).
London: Orbis, **1984, side 46-7.**

126. "Flygende tallerken krasjet på Spitsbergen!"
William L. Moore.
Det Ukjente, 9/1984, side 48-50.

127. Brev fra Arild Isegg (Forsvardepartementet) til Philip Mantle.

28. mars 1985.

128. **"The Spitzbergen Saucer Crash".**
William L. Moore & Gary C. Magnusson.
Burbank/California: WLM Publications & Research, **1986.**

129. **"UFO Crash At Aztec".**
William S. Steinman.
Tucson/Arizona: UFO Photo Archives, **1986, side 353-65.**

130. "Gåtan vid Spetzbergen".
Roger Ersson.
UFO-Aktuellt, 3/1986, side 27; 4/1986, side 17.

131. **"UFO-Styrt Ved Spitsbergen Og Andre UFO-Myter".**
Ole Henningsen.
Lyngby: SUFOI, **21. november 1987.**

132. "The ultimate solution".
Mark Ian Birdsall.
20/20 Vision, 1988, side 19-20.

133. "Crash of the Spitzbergen disc".
Howard C. Dudley.
North American SETI Magazine, v 1/n 1 - august 1988, side 6-7.

134. Brev fra Pat Bontempo til Ole Jonny Brænne.
20. desember 1988.

135. **"Kontakt Med UFO".**
Boris Jungquist.
Stockholm: Zindermans, **1989, side 44-7.**

136. "Incident at Heligoland".
Pat Bontempo.
UFO Universe, Nr.5 - våren 1989, side 19-22.

137. Brev fra Mark Ian Birdsall til Ole Jonny Brænne.
22. juli 1989.

138. Brev fra Mark Ian Birdsall til Ole Jonny Brænne.
12. november 1989.

139. Brev fra oberstløytnant K. Drægni & major R. Glenne (Sjef avd II & Fagsjef luftmilitært matr., Forsvarsmuseet) til Ole Jonny Brænne.
10. januar 1990.

140. Brev fra Ole Henningsen til Ole Jonny Brænne.
4. februar 1990.

141. "Jungqvists fjärde UFO-bok".
Anders Liljegren.
UFO-Aktuellt, 1/1990, side 6-8.
Sökaren, 2/1990, side 22-5.

142. "Flexible option".
G.W. Birdsall.
Quest, v 9/n 3 - 1990, side 5.

143. **"The Helgoland Crash: A Progress Report On A Continuing Investigation".**
Pat Bontempo.
Ocean Grove - Asbury Park/NJ: Pat Bontempo, **24. juni 1990.**

144. **"The Spitzbergen Riddle. A Progress Report On A Continuing Investigation".**
Pat Bontempo.
Ocean Grove - Asbury Park/NJ: Pat Bontempo, **juli 1990.**

145. Brev fra Anders Liljegren til Ole Jonny Brænne.
21. juli 1990.

146. **"Spetsbergen Och Det Norska Flygvapnet Våren 1952".**
Anders Liljegren.
Norrköping: Anders Liljegren, **21. juli 1990.**

147. Brev fra oberstløytnant K. Drægni & major R. Glenne (Forsvarsmuseet) til Ole Jonny

Brænne.
3. august 1990.

148. "UFOs...exploring the 'E.T.' phenomenon".
William L. Moore.
Hollywood Gazette, 3. oktober 1990.

149. **"Angeklagt: Der UFO-Beweis".**
Werner Walter.
Mannheim: CENAP, **november 1990, side 37-45.**

150. "New information on the Spitzbergen saucer crash".
William L. Moore.
Focus, 31. desember 1990, side 7-8.

151. **The UFO Encyclopedia.**
John Spencer.
London: Headline, **1991, side 227.**

152. Brev fra Ole Henningsen til Ole Jonny Brænne.
7. januar 1991.

153. Brev fra Ole Henningsen til Ole Jonny Brænne.
13. januar 1991.

154. "Crashed saucer stories".
Vicki Cooper.
UFO Magazine, v 6/n 1 - januar/februar 1991, side 15.

155. Brev fra Colman S. VonKeviczky til Ole Jonny Brænne.
7. februar 1991.

156. "Noen som har hørt om fly- eller UFO-krasj på Svalbard i 1952?"
— — — — —
Svalbardposten, 8. februar 1991, side 12.

157. "UFO'en - lik en 'sigar'".
— — — — —
Svalbardposten, 22. februar 1991, side 10.

158. "Those who care to tell the truth".
Commander X.
UFO Universe, februar-mars 1991, side 58.

159. "Mer om sigarformet 'UFO'".
— — — — —
Svalbardposten, 8. mars 1991, side 4.

160. Brev fra oberstløytnant K. Drægni & major R. Glenne (Forsvarsmuseet) til Ole Jonny Brænne.
14. mars 1991.

161. "U.S. Air Force kom med frukt og helikoptre".
— — — — —
Svalbardposten, 22. mars 1991, side 19.

162. Brev fra Anders K. Sæther (Scandinavian Historic Flight) til Ole Jonny Brænne.
3. april 1991.

163. Brev fra ekspedisjonssjef Morten Ruud & konsulent Anita Christoffersen (Justis- og Politidepartmentet) til Ole Jonny Brænne.
22. april 1991.

164. "UFO-Norge ber om redegjørelse".
— — — — —
Svalbardposten, 26. april 1991.

165. Brev fra Knut Aasheim til Ole Jonny Brænne.
26. juni 1991.

Dersom noen av leserne har kjennskap til andre kilder, så mottar vi gjerne kopier av disse. Vennligst kontakt:

Ole Jonny Brænne
Sølvreven 10
3033 Drammen
Tlf.: 03-885262

FØLGENDE BØKER ETTERSØKES:

A General Orientation About Norsk UFO Center. 1977.
Basic Problems In the Study Of Paranormal Phenomena. 196-?.
Berthelsen: 100 UFO-Publikasjoner. 1980.
Brudal: Uforklarlige Opplevelser. 1981.
Fredriksen: Søkelys på Det Overnaturlige. 1976.
Geller: Om Meg Selv. 1975.
Greve: Spionjakt I Norge. 1982.
Haines: En Ny Avansert Metodikk Ved Vitneintervjuer/Feltforskning. 1977.
Hynek: UFO - En Dokumentasjon. 1974.
Keyhoe: Hemmelige Rapporter Om Flygende Tallerkener.
Krohg/Stenødegård: Mosjøenrapporten. 1990.
Mustelin: Liv Blant Milliarder Stjerner. 1982.
Pauwels/Bergier: Den Fantastiske Virkelighet. 1977.
Ravn/Berthelsen: Fysisk Ufologi. Teoretisk Ufologi. Kontaktberetninger. De Rette Linjer. Offentligheten Og Ufologien. 196-?.
Stenødegård: Den Offisielle Misrøkt Av UFO-Problemet. 1969.
Temple: Sirius-Mysteriet. 1981.
Vallee: Det Usynlige Kollegium. 1977.
Young: Liv Utenfor Jorden. 1970.

Kontakt: Ole Jonny Brænne, Sølvreven 10, 3033 Drammen. Tlf.: 03-88 52 62.

TING Å MERKE SEG

Redaksjonen tar gjerne imot artikler og innlegg til tidsskriftet. Manus bør være maskinskrevet med dobbel linjeavstand. Hvis artikkelen ledsages av illustrasjoner (fotos og/eller tegninger), må disse være i svart/hvitt og av god kvalitet. Det må angis hvor i teksten man vil ha disse plassert sammen med eventuell bildetekst. En god rettskrivning er også viktig. Det tas forbehold om retting/forkorting av artikkelen fra redaksjonens side. Det er også mulig å levere inn tekst og bilder på disketter for innlesning på PC. Diskettformatet bør være 5 1/4 tommer, 360 eller 1,2 Mb DOS-disketter. Teksten må være skrevet i WordPerfect, versjon 4.2 eller senere. Kontakt redaktøren for nærmere detaljer.

Redaksjonen mottar gjerne utklipp fra norske eller utenlandske aviser og magasiner av interesse som mulig stoff for "UFO". Lesere som kan være villige til å oversette artikler fra andre språk, bes kontakte redaktøren.

HUSK VÅR INFORMASJONSFOLDER

Hjelp til å gjøre UFO-NORGE bedre kjent og skaffe flere medlemmer ved å sende/dele ut foldere.

Skriv til vår kontaktadresse:

UFO-NORGE
Postboks 24
3133 Duken

Herfra kan du rekvirere foldere slik at de straks kan bli distribuert videre ut til mulige interesserte.

STØTTEFOND FOR UFO-NORGE!

Grupper og foreninger som forsøker å arbeide aktivt for en sak har alltid behov for midler, og UFO-NORGE er intet unntak. Vi har mange oppgaver i UFO-arbeidet som må utsettes pga. mangel på penger. Mye må gå av egne midler, men dette begrenser seg selv. Vi vet at mange av våre i og for seg meget interesserte medlemmer ikke har anledning til å arbeide aktivt selv. En måte som de likevel kan støtte saken på er å gi et beløp - stort eller lite - til UFO-NORGEs støttefond.

Benytt vårt postgironummer 08 09 3 07 08 10, merk talongen STØTTEFONDET og send beløpet til:

UFO-NORGE
Postboks 1155
5001 Bergen

DETTE ER UFO-NORGE:

UFO-NORGE er en sammenslutning av personer og grupper fra hele Norge, med UFO - Uidentifiserte Flygende Objekter - som felles interesseområde.

Organisasjonens formål er:

- Å samle inn, bearbeide og studere alle tilgjengelige opplysninger om UFO-fenomenet i Norge.
- Å drive informasjonsvirksomhet om UFO-saken overfor interesserte og offentligheten, for derigjennom å bidra til større forståelse for UFO-fenomenet som en realitet.
- Å skape og formidle kontakt mellom UFO-interesserte personer i inn- og utland.

UFO-NORGE søker igjennom samarbeid med interesserte over hele landet å danne et nett for registrering av UFO-hendelser. Så langt som det er praktisk mulig foretas åstedsbefaring og intervjuer av øyenvitner. Organisasjonen arbeider for å undersøke, sammenstille og katalogisere UFO-rapporter ved en rapportsentral for hele landet, og med kontakter til det øvrige Skandinavia og andre land.

Hensikten er - i samarbeid med andre UFO-organisasjoner, grupper og enkeltpersoner - å arbeide mot en løsning av UFO-gåten.

Et tidsskrift - "UFO" - bringer artikler og reportasjestoff fra inn- og utland, samt rapporter om UFO-observasjoner fra hele Norge. Det tar også opp emner som kan ha tilknytning til UFO-fenomenene, som romfart, astronomi og parapsykologi.

Organisasjonen arbeider med informasjon utad til offentligheten på de måter en til enhver tid finner formålstjenlig.

UFO-NORGE benytter følgende definisjon på UFO-fenomenet:

- Et rapportert fenomen på himmelen, i luftrommet eller på bakken, som etter å ha vært grundig undersøkt av kvalifiserte personer, fremdeles må karakteriseres som uidentifisert.

Det rettes en takk til følgende personer for velvillig hjelp i forbindelse med utgivelsen av dette spesialheftet:

Pat Bontempo, Ole Henningsen, Mentz Kaarbø og Anders Liljegren.